

ТУНДЖЕР ДЖЮДЖЕНОГЛУ

ХЕЛИКОПТЕР (HELİKOPTER)

пиеса в две действия

tcucenoglu@hotmail.com
cucenoglutuncer@gmail.com
www.tuncercucenoglu.com

Посвещавам на Хюлия Нутку

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

МИНИСТЪРА – министър на морския флот, около 55-60-годишен, облича се с вкус.

СЪВЕТНИКА – около 60-годишен, постоянно напрегнат бюрократ.

НАЧАЛНИКА – личният секретар на министъра, около 45-годишен, типичен чиновник.

БОДИГАРДА – бодигардът на министъра, около 35-годишен, симпатичен красавец, мълчалив и недосяган.

ОПЕРАТОРА – мъж на около 35 години, работи в един частен телевизионен канал и тъй като върши добре работата си, е незаменим; с брада, привлекателен, и най-важното – симпатичен фога.

ПИЛОТА – зрителите ще го видят съвсем за малко в началото на пиесата; тъй като загива, ще бъде изнесен от хеликоптера, хванат за ръцете и краката, и за да не се налага актьорът да имитира мъртвец по време на пиесата, ще го сложат на място, където не се вижда от зрителите.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА – кореспондентката на телевизионния канал, около 25-годишна, единствената млада и красива жена в пиесата.

Действието се развива в планина, на относително равна местност. Точно отсреща се издига стръмна скала. Хеликоптер, който е кацнал принудително поради авария.

Място на действието – действието не се развива в нашата страна, понеже все още в Турция няма Министерство на морския флот.

Време на действието – в наши дни.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Преди отварянето на завесата, шум от хеликоптер, който постоянно се увеличава и става непоносим. Чува се как с трясък каца. Явно е, че това е аварийно кацане. Тишина. Завесата се отваря. Слънцето всеки момент ще залезе. На борда на хеликоптера голяма суматоха. Пилота помага на пасажерите да слязат. Министъра, Съветника, Началника, Кореспондентката, Бодигарда и Оператора, надвиквайки се, слизат набързо по стълбите. Никой не забелязва, че в тази суматоха Пилота пада в хеликоптера.

МИНИСТЪРА. Може да се взриви.

СЪВЕТНИКА. По-бързо!

НАЧАЛНИКА. Пазете си главите!

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Боже мой!

ОПЕРАТОРА (*На гърба му виси камера, държи под око и Кореспондентката*). Бягайте! (*Всички се отдалечават от хеликоптера*.) Клекнете! (*Някои просто сядат, други заравят глава в пръстта, трети закриват с ръце лицето си*.) Легнете! (*Насочва камерата към хеликоптера и снима*.) С лице към земята, бе! (*Всички лягат с лице към земята. Оператора продължава да снима*.) Пазете си главите! (*Тишина. Всички чакат. Разговарят приглушено*.)

НАЧАЛНИКА. Господин министър... Главата...

БОДИГАРДА (*Подмазвачески*). Аз мога да охранявам министъра си... (*Бодигарда едва ли не се захлупва върху Министъра*.)

МИНИСТЪРА. Задушавам се!

НАЧАЛНИКА. Отдръпни се малко...

БОДИГАРДА (*Малко се отдръпва*). Добре ли е така, господин министър?

МИНИСТЪРА. Ти ме смля, бе!

БОДИГАРДА. Простете.

МИНИСТЪРА (*Готов да се нахвърли върху Бодигарда*). Като ти кажат да биеш, ти убиваш!

БОДИГАРДА (*Отдръпва се от Министъра*). Стига ли, господин министър?

МИНИСТЪРА. Без малко да се задуша.

БОДИГАРДА. В името на вашата безопасност, господин министър!

МИНИСТЪРА. Кошмар! Пак си ял лук!

БОДИГАРДА. Лахмаджун¹, господин министър!

МИНИСТЪРА. Не ти ли забраних да го ядеш? Тъпчо!

БОДИГАРДА. Откъде можеш да знаеш, че толкова близко ще се паднем, господин министър?

МИНИСТЪРА. Стига!

БОДИГАРДА. Ваша воля...

МИНИСТЪРА. Не ми дишай в лицето. Махни се! (*Бодигарда се отдалечава. Оператора спира камерата*.)

ОПЕРАТОРА (*На Кореспондентката*). Опасността отмина, спокойно.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА (*Трепери*). Аз дори не разбрах какво се случи.

ОПЕРАТОРА. Ти си измръзнала. Да ти дам ли палтото?

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Не ми е студено, това е от шока.

ОПЕРАТОРА (*Сваля палтото си*). Сега ще ти мине.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Но...

ОПЕРАТОРА (*Покрива рамената ѝ*). След малко ще го взема.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Мерси!

Тишина. Чакането продължава. Оператора продължава да снима.

ОПЕРАТОРА. Мисля, че няма да се взриви.

СЪВЕТНИКА. Може и да се взриви.

МИНИСТЪРА. Откъде знаеш, че няма?

ОПЕРАТОРА. Това не бе точно забиване в земята, просто кацнахме твърдо и толкова.

МИНИСТЪРА. Още малко да почакаме.

НАЧАЛНИКА. Добре, господин министър.

МИНИСТЪРА. За сигурност.

---

¹ Лахмаджун – тънка палачинка с мляно месо, ситно нарязани зеленчуци и подправки; „турска пица“. (Б. пр.)

НАЧАЛНИКА. Вие сте прав, господин министър.

МИНИСТЪРА (*Към Съветника*). Вие какво мислите, господин съветник? (*Усеица се, че отношенията им са напрегнати. Съветника се обръща уважително, но хладно към Министъра.*)

СЪВЕТНИКА. Би било добре да се почака, господин министър.

НАЧАЛНИКА. Ако не възразявате, да се отдалечим още малко?

МИНИСТЪРА. Защо да се отдалечим?

НАЧАЛНИКА. Да не се отдалечим, господин министър.

МИНИСТЪРА. Първо предлагаш, след това се отмяташ.

НАЧАЛНИКА. Помислих, че господин министърът не желае.

БОДИГАРДА. Тук е много хубаво, господин министър. Ще чакаме където вие кажете.

МИНИСТЪРА. Замълчете, де! (*Тишина. Началника вади от джоба си мобилен телефон, вкарва пинкода. Всички освен Министъра се обръщат към Началника, който върти телефона наляво и надясно. Ясно е, че няма достъп. С жестове обяснява на останалите неприятната ситуация. Този път Кореспондентката вади мобилен телефон. Включва го, но и нейният няма връзка.*)

ОПЕРАТОРА. Къде ли се намираме?

МИНИСТЪРА. На един връх.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Това не е просто връх, господин министър, а планински връх.

МИНИСТЪРА. Че каква е разликата? На сравнително високо място сме и туй-то.

ОПЕРАТОРА. Как да няма разлика? Едно нещо е върхът, съвсем друго – планината.

МИНИСТЪРА. Боже мой, какви сте упорити! На високо сме и толкова.

СЪВЕТНИКА. И най-важното – защо сме тук?

Мълчание. На Оператора му става скучно.

ОПЕРАТОРА. Но колко още ще чакаме?

СЪВЕТНИКА. А какво ще правим? Да не би да имате някаква спешна работа?

МИНИСТЪРА. Среща ли имаш, млади човече?

ОПЕРАТОРА. След малко имам среща с гаджето си.

НАЧАЛНИКА. Бягай. Да не закъснее, нали, господин министър? (*Напрегнато се усмихват. Продължават да чакат.*)

ОПЕРАТОРА (*Става, протяга се и сяда*). Ее, омръзна ми вече.

МИНИСТЪРА. Потърпи още малко.

НАЧАЛНИКА. Имате право, господин министър.

ОПЕРАТОРА. Ако имаше да се взриви, щеше досега.

МИНИСТЪРА. Като че ли съжеляваш, че не се е взривил?

СЪВЕТНИКА. Протегни се за по-голяма безопасност.

Оператора започва да снима лежащите.

МИНИСТЪРА. Какво правиш ти, момко?

ОПЕРАТОРА. Трябва да се запечата това събитие, господин министър. Заглавие: «В очакване на взрива...» Министърът на морския флот... Съветникът... Личният секретар... Бодигардът на министъра...

МИНИСТЪРА (*Доволно, но все пак строго*). Да не ни позориш!

ОПЕРАТОРА. Опазил ме Бог, господин министър! Дори не мога да си помисля такова нещо. (*Всички леко повдигат глави. Министъра, Началника и Бодигарда като че позират.*)

ОПЕРАТОРА. Защо ми се хилиш? На тебе говоря, Бодигард! Сега ли намери да се смееш? Виж го ти...

МИНИСТЪРА. Не се смей, синко, не се смей.
ОПЕРАТОРА (*Неочаквано*). Бу-бух! (*Всички подскачат от страх.*) Време само за снимане. (*Продължава да снима.*)
МИНИСТЪРА. Какво е това, по дяволите?
СЪВЕТНИКА (*Нарушава мълчанието си*). Моля!
НАЧАЛНИКА. Щяхме да пукнем от страх.
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Браво на тебе!
ОПЕРАТОРА. Без да искам, просто рефлекс.
БОДИГАРДА (*Тихо*). Идиот! (*Оператора се преструва, че не чува, но се ядосва на Бодигарда. Свършива със снимането и слага камерата на земята. Вади пакет цигари от джоба си.*)
ОПЕРАТОРА. Господин министър, не желаете ли?
МИНИСТЪРА. Не пуша.
ОПЕРАТОРА. Господин съветник?
СЪВЕТНИКА. Благодаря. Преди година ги отказах.
ОПЕРАТОРА. Тук някой пуши ли?
СЪВЕТНИКА. Надявам се, че няма да я палиш с кибрит?
ОПЕРАТОРА. Няма. Имам запалка.
СЪВЕТНИКА. Че каква разлика има? Можем да се взривим като нищо!
ОПЕРАТОРА. Кой би могъл да помисли, че в този час ще висим на върха на тази планина? Ако се взриви, това е просто съдба. (*Под разтревожените погледи на останалите Оператора запалва цигарата си със запалка, която вади от джоба си.*) Както виждате, няма взрив. Можете вече да ставате. Ако не ви затруднявам, хайде, ставайте вече! (*Всички бавно и тихо се изправят. Напрегнатостта е преминала, но всички са леко замаяни. Сядат на местата си, без да стават.*)
МИНИСТЪРА. Леко се отървахме.
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. С Божията милост!
НАЧАЛНИКА. За една секунда щеше да се измени съдбата ни.
БОДИГАРДА. Щяхме да поемем към дървената махала.
НАЧАЛНИКА. Да ви е минало, господин министър.
МИНИСТЪРА. Благодаря!
БОДИГАРДА (*Става и целува ръката на Министъра*). Да ви е минало, господин министър.
МИНИСТЪРА. Благодаря ти, синко!
НАЧАЛНИКА. Да ви е минало.
МИНИСТЪРА (*Усееща хладното отношение на Съветника*). Благодаря! (*На Кореспондентката.*) И на теб, очарователно девойче.
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Мерси, господин министър.
ОПЕРАТОРА. Всъщност на всички ни. Претърпяхме една много сериозна катастрофа. Сега можеха да говорят за нас в минало свършено време.
МИНИСТЪРА. Именно.
СЪВЕТНИКА. Извадихме късмет.
НАЧАЛНИКА. С една дума – провървя ни.
МИНИСТЪРА. Още не съм разбрал как стана това.
СЪВЕТНИКА. Аз си знаех...
МИНИСТЪРА. Как така си знаел?
СЪВЕТНИКА. Имах някакво предчувствие, че...
МИНИСТЪРА. Като подхвана едно: «Хайде да не отидем, хайде да се откажем»...
СЪВЕТНИКА. Аз не исках заради утрешното съвещание.
МИНИСТЪРА. Съвещанието ще се състои...
СЪВЕТНИКА. Но специалистите идват от чужбина. То бе планирано преди месеци. Много неприятно. Срамота е.

МИНИСТЪРА. Няма нищо срамно. Това е земетресение, няма шега. Става земетресение в един район на страната ни. Не можем да не отидем.

СЪВЕТНИКА. Какво общо има земетресението с нашето министерство, господин министър?

МИНИСТЪРА. Това ще го обсъдим после.

СЪВЕТНИКА. Добре, господин министър.

МИНИСТЪРА. Даа, произшествието ни посплаши малко.

СЪВЕТНИКА. Не малко, а много.

МИНИСТЪРА (*Сякаш произнеся някаква сентенция*). Човекът носи в себе си и смелостта, и страха.

НАЧАЛНИКА (*Иска да го чуят всички*). Колко точно казано!

МИНИСТЪРА. Страхът е свойствен на човека.

НАЧАЛНИКА. Жалко, че нямам химикалка да запиша. (*Бодигарда подава химикалката си.*)

НАЧАЛНИКА (*Вади от вътрешния си джоб блокнот*). Поздравявам ви, господин министър, мога ли да запиша?

МИНИСТЪРА. Какво?

НАЧАЛНИКА. Това, което току-що казахте. Това бе изумително, господин министър.

МИНИСТЪРА. Какво бях казал? Човешкият страх, страхът у човека... Какво има? Защо не записваш?

НАЧАЛНИКА. Като че другояче го казахте, господин министър. «Смелостта и страхът у човека...» Нещо такова беше.

МИНИСТЪРА. Не мога да повтора това, което съм казал? Ако искаш да записваш, носи си диктофон.

НАЧАЛНИКА. Както кажете, господин министър.

ОПЕРАТОРА (*Явно се подиграва*). Няма да стигнат касети за диктофона. Най-добре е да имаш винаги в готовност писалка и хартия. Като се пръкне някоя важна мисъл, веднага я записваш.

СЪВЕТНИКА. Ако пилотът не беше запазил хладнокръвие, досега отдавна щяхме да... (*Когато се споменава за Пилота всички изведнъж се оглеждат за него.*)

МИНИСТЪРА. Къде е Пилота?

НАЧАЛНИКА. Колко загрижен министър си имаме!

ОПЕРАТОРА. Последно го видях, когато ни помагаше да слезем от хеликоптера.

БОДИГАРДА. И аз така...

СЪВЕТНИКА. Да, видях го да тича с нас.

МИНИСТЪРА. Не, няма го тук. (*На Бодигарда.*) Хайде да се качим в хеликоптера. (*Министъра и Бодигарда тръгват. Началника им пресича пътя.*)

НАЧАЛНИКА. Не, господин министър.

МИНИСТЪРА. Как така?

НАЧАЛНИКА. Не можем да ви пуснем. Не може да влезете в този хеликоптер. Тази страна има нужда от вас.

МИНИСТЪРА. Що за глупости? Какво отношение има това сега?

НАЧАЛНИКА. Не, не... Ако изведнъж се взриви?

МИНИСТЪРА. Не говори глупости.

НАЧАЛНИКА. Ние обичаме министъра си.

МИНИСТЪРА. Не ми преграждай пътя.

НАЧАЛНИКА. Аз ще отида, господин министър. Готов съм да се жертвам за вас. (*Министъра отстранява Началника.*)

МИНИСТЪРА. Вече не е опасно. Ако искаш да направиш нещо, накарай фогата да снима. Ясно?

НАЧАЛНИКА. Ясно, господин министър.

МИНИСТЪРА (*Така че да чуят всички*). Ако ни е писано да умрем, ще умрем. Не ми препречвай пътя! Не мога да оставя Пилота на произвола на съдбата. (*Министъра отива към хеликоптера.*)

НАЧАЛНИКА (*Към Оператора*). Снимайте, документирайте!

МИНИСТЪРА (*Бави се*). Има нещо, което се нарича отговорност.

ОПЕРАТОРА (*Усеща популизма на Министъра*). Господин министър!

МИНИСТЪРА (*Спира се и се обръща*). Моля!

ОПЕРАТОРА. Ако изведнъж избухне?

МИНИСТЪРА (*Не разбира, че Оператора го подиграва*). Каквото ни е било писано...

Министъра и Бодигарда отиват към хеликоптера.

ОПЕРАТОРА. Бу-бууум! (*Министъра и Бодигарда изтръпват.*)

БОДИГАРДА. Идиот! (*Министъра прави знак с ръка да успокои Бодигарда.*)

ОПЕРАТОРА. Шегувам се, де.

Оператора започва да снима, Министъра и Бодигарда влизат в хеликоптера. Кореспондентката чувства, че я боли гърбът.

НАЧАЛНИКА (*Знаейки, че ще допадне на Съветника*). Много ни досажда този тип! Кара ни да захрачваме кръв.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Защо сте на служба тогава досега?

НАЧАЛНИКА. Че имам ли друг изход? Длъжен съм да служа до пенсия.

ОПЕРАТОРА. Няма да преувелича, ако кажа, че в живота си не съм виждал по-голям подмазвач от вас, господин началник. Как ще го обясните?

НАЧАЛНИКА. Обяснението е в душевното спокойствие. Този е вторият ми министър. Достатъчно съм опитен в това отношение.

Министъра и Бодигарда слизат от хеликоптера.

МИНИСТЪРА (*С тъжно изражение на лицето*). Имам много лоша новина за вас. Пилота ни е напуснал.

НАЧАЛНИКА (*Като че ли не го е разбрал*). Да го потърсим, господин министър.

МИНИСТЪРА. Пилота е загинал!

СЪВЕТНИКА. То си беше ясно.

НАЧАЛНИКА. Бог да го прости!

ОПЕРАТОРА. Боже!

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Загинал ли?

СЪВЕТНИКА. Бях разбрал, че Пилота не се чувства добре.

ОПЕРАТОРА. Мислех, че кацнахме поради техническа авария.

СЪВЕТНИКА. Не, млади човече. На Пилота му прилоша още във въздуха, с голяма самоотверженост ни приземи. Той предугади, че може да последва взрив и ни помогна да слезем, а самият издъхна.

ОПЕРАТОРА. Най-вероятно така е станало.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Ужас!

МИНИСТЪРА. Благодарение на него кацнахме невредими.

СЪВЕТНИКА. Но в крайна сметка останахме в тази и от Бога забравена планина. Беше ясно, че така ще свърши всичко.

МИНИСТЪРА. Откъде беше ясно?

СЪВЕТНИКА. Трябваше да чакаме втория пилот.

МИНИСТЪРА. Тогава щяхме да закъснеем.

СЪВЕТНИКА. А сега въобще няма да стигнем.

МИНИСТЪРА. Откъде можехме да знаем, че така ще се случи.

СЪВЕТНИКА. Но, господин министър, бях ви предупредил за втория пилот.

МИНИСТЪРА (*Ядосан, но се старая да не го показва*). Да, оказахме се непредвидливи.

СЪВЕТНИКА. Сега отдавна да сме били на мястото на земетресението. А така едва не загинахме.

НАЧАЛНИКА. Нямаме дори драскотина, господин съветник.

СЪВЕТНИКА. Дадохме вече една жертва. Никой не може да гарантира, че няма да има други. Намираме се в непознато място. Пилота ни е загинал, свечерява се вече.

МИНИСТЪРА (*Нервно*). Като че ли това те радва?

СЪВЕТНИКА. Просто отгичам допуснатите грешки.

МИНИСТЪРА. По-късно да обсъдим това. (*Мълчание.*)

ОПЕРАТОРА. Трябва да погледнем истината в очите и да обсъдим всичко. Къде се намираме? Хайде, господа...

Оператора започва да оглежда местността. Министъра, Началника и Бодигарда оформят отделен екип и крачат официално. Съветника и Кореспондентката седят.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Не мога да повярвам, че Пилота е загинал.

СЪВЕТНИКА. Имах един приятел. Беше се развел най-малко преди десет години. Имаше син, който остана при майка си. Приятелят ми само през лятната ваканция можеше да прекара със сина си. На море. Преди три години отидохме заедно на почивка. Играехме шахмат и изведнъж видяхме, че синът му потъва, вика за помощ, дави се. Приятелят ми, въпреки възрастта си, с голямо усилие преплува до него, хвана го за косите и с невероятна сила го извади на брега. Младежът беше спасен, но приятелят ми повече не можа да стане от мястото си. Не зная защо, гибелта на Пилота ми напомни за неговата кончина.

Кореспондентката се опитва да се излегне по гръб. Видно е, че изпитва болки. Начело с Министъра и Оператора, всички се връщат с вид на инспектиращи.

МИНИСТЪРА. Високо е.

ОПЕРАТОРА. И още по-лошо, стръмно. За да се спуснеш отгук, трябва да си алпинист. Трябва и специална екипировка – въже, гвоздеи, чукове и др. неща. Как ви се вижда перспективата да останем дни наред тук?

МИНИСТЪРА. Не, драги. Веднага ще ни открият.

ОПЕРАТОРА. За да ни открият, трябва да се свържем с тях. Работи ли мрежата? По-точно, има ли някой, който да е осъществил връзка?

НАЧАЛНИКА (*Показва мобилния си телефон*). Ако можем да им съобщим, ще ни открият, но няма достъп.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. И моят не приема сигнали.

ОПЕРАТОРА (*Към Бодигарда*). А при тебе?

БОДИГАРДА (*Показва безжичния*). Няма връзка.

ОПЕРАТОРА. Провери дали този вътре не работи?

МИНИСТЪРА. Хайде, бягай да провериш.

Бодигарда тича към хеликоптера. Другите мълчаливо чакат.

БОДИГАРДА (*Връща се*). Няма връзка, господин министър.

ОПЕРАТОРА. Естествено. Ако тук няма, съответно и там няма да има. В такъв случай, не можем да съобщим на никого.

МИНИСТЪРА. Когато разберат, че сме се изгубили, цялата страна ще се вдигне на крак.

ОПЕРАТОРА. Но те не знаят къде сме. Разбира се, че ще ни потърсят и открият, но това може да бъде и утре, и след седмица. Разбирате ли, дами и господа? Тук сме. И колко дни, не се знае. Добре, а някой може ли да пилотира хеликоптера? Господин съветник?

СЪВЕТНИКА. Ако можех, нямаше да бъдем тук.

ОПЕРАТОРА. Аз не мога дори кола да карам.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА (*С присмех*). Ако беше самолет, друго щеше да бъде.

БОДИГАРДА. Аз също не мога.

ОПЕРАТОРА. Дори да имаше пилот, нямаше да помогне. Вижте, че и перката му е паднала.

МИНИСТЪРА. Това е известно. Какво ще спечелим от драматизацията на ситуацията.

ОПЕРАТОРА. Не драматично, а съвсем реалистично констатирам факт, господин министър. Нямаме никакъв шанс от отлетим оттук на хеликоптер. Докато не подадем някакъв сигнал, няма да установят мястото ни. Не е ли така?

СЪВЕТНИКА. Боя се, че в крайна сметка ще открият нашите трупове.

НАЧАЛНИКА. Пази, Боже!

СЪВЕТНИКА. Ако останем една седмица тук, това ни чака.

МИНИСТЪРА (*Крещи*). Какви ги бръщолевииш ти?

СЪВЕТНИКА. Изразявам опасенията си, гоподин министър, и нищо повече.

МИНИСТЪРА. Престани вече, де! Говориш ги на инат. Знаеш, че ще се ядосам, и пак.

ОПЕРАТОРА (*За да посмекчи обстановката*). Много сме разстроени, господин министър.

МИНИСТЪРА. Не, не. Има неща, които не знаете. Млъкни, казах. Замълчи.

СЪВЕТНИКА. Вие нямате право да ме хокате като дете!

МИНИСТЪРА. Замълчи, казах! Замълчи! (*Мълчание.*)

ОПЕРАТОРА. Дайте да разсъждаваме трезво, уважаеми господин министър. След малко ще се стъмни. Докато е светло, да вземем мерки. Вижте, тук наскоро е пален огън. Това означава, че планинарите са дошли тук. Да съберем съчки и дръвца. Ще се стреем, а и ще ни забележат от самолет или хеликоптер. Съгласен ли сте, господин министър?

МИНИСТЪРА (*Към Бодигарда*). Иди да събереш нещо за огъня. (*Бодигарда веднага скача.*)

ОПЕРАТОРА. Не, не. Всички заедно. По-бързо ще стане и всички ще сме участвали равномерно.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Това е правилното.

НАЧАЛНИКА. Вие не си давайте зор, господин министър, ние ще свършим тази работа.

ОПЕРАТОРА. Хайде да се захванем за работа. Да съберем, каквото намерим, за огъня. Да не се отдалечаваме много. И внимателно!

Всички, освен Министъра, се разпръскват в разни посоки. Министъра чака известно време, но му става неудобно и той се включва при другите.

Затъмнение. Когато сцената отново се осветява, в средата гори огън. Всички, освен Министъра, са насложили и продължават да слагат съчките и дръвцата до огъня.

ОПЕРАТОРА. Дървата за зимата са готови.

МИНИСТЪРА. При това безплатно.

ОПЕРАТОРА. Мисля, че до сутринта ще ни стигне.

НАЧАЛНИКА. Ако не стигне, пак ще съберем, приятел.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Гърбът ме боли, като че ли имам рана от нож.

ОПЕРАТОРА (*Повърхностно преглежда гърба ѝ*). Ризата ти е скъсана. Я, застани така. (*Мушва ръката си под ризата ѝ и се намръщва.*) Имаш такавата на гърба си... Виж, кръв. Като че ли си се ударила някъде. (*Останалите също идват.*)

НАЧАЛНИКА. Ох, горката ми! Да ти е минало!

СЪВЕТНИКА. В крайна сметка, у нас има драскотини.

ОПЕРАТОРА. Как не си забелязала досега?

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Не зная.

БОДИГАРДА. Да ти е минало, сестро!

НАЧАЛНИКА. Да ти е минало.

СЪВЕТНИКА. Да ти е минало.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Мерси!

ОПЕРАТОРА. В хеликоптера бях видял аптечка «Първа помощ».

МИНИСТЪРА (*На Бодигарда*). Бягай да донесеш!

Бодигарда потичва.

ОПЕРАТОРА (*На Кореспондентката*). По-добре да отидем в хеликоптера, спокойно можем да те прегледаме и да направим каквото е нужно.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Няма да имам сили да гледам Пилота.

ОПЕРАТОРА. Добре. (*Поема аптечката, която Бодигарда е донесъл.*) Обърни се с гръб към огъня. Дано да не е дълбока раната. (*Издърпва ризата ѝ, намръщва се*). Няма нищо страшно, де.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Сега си спомних. При приземяването се ударих някъде. Ох, заболя.

ОПЕРАТОРА. Господи! Коя е тук кислородната вода?

НАЧАЛНИКА (*Намира я и подава*). А памук искаш ли?

Оператора накисва памука с кислородна вода и промива раната.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Ох! (*Опитва се да се държи.*) Страшно боли...

ОПЕРАТОРА. Стискай още малко зъби!

Кореспондентката стене.

ОПЕРАТОРА. Нищо не остана. Още малко търпение. А сега малко йод. Ето, сега малко ще заболите.

Намокря памука с йод от стъкленицата, която Началника подава, и го търка по раната. Кореспондентката се свива в болки, може би и малко вика. Оператора свършва процедурата, завива с вата раната, а може би я бинтова.

ОПЕРАТОРА. Да ти помогна да се облечеш!

Кореспондентката се облича с помощта на Оператора.

ОПЕРАТОРА. Желая ти скорошно оздравяване!

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Мерси!

МИНИСТЪРА. Оздравявай!

СЪВЕТНИКА. Дръж се!

НАЧАЛНИКА. Не се предавай!

БОДИГАРДА. Оздравявай!

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Мерси много на всички.

Оператора се опитва да прочете названията на лекарствата, които е извадил от аптеката.

ОПЕРАТОРА. Виж, намерих болкоуспокояващо. Малко вода?

МИНИСТЪРА (*На Бодигарда*). Бягай, донеси вода от хеликоптера. И на мен.

Бодигарда тича към хеликоптера.

ОПЕРАТОРА. Сега всичко ще ти мине. Потърпи малко.

Бодигарда идва с две бутилки вода и две чаши. Първо подава на Министъра, после на Оператора, поради което вторият го гледа на зло.

ОПЕРАТОРА (*Като налива вода в чашата*). Колко вода е останало вътре?

БОДИГАРДА. Не съм броил.

ОПЕРАТОРА. Иди и преброй. (*Дава на Кореспондентката да изпие лекарствата.*) Какво се мотаеш още?

МИНИСТЪРА (*Безпокои се, че на Бодигарда му се разпорежда*). А каква нужда?

ОПЕРАТОРА. Вече сме го говорили. Може нашето пребиваване тук да се удължи, господин министър. Водата и евентуално храната трябва да разпределим поравно.

Министъра дава знак на Бодигарда, който се отдалечава.

ОПЕРАТОРА. Всъщност не исках да кажа тези неща, но по-добре да ги кажа. Може и да не помните, но имаше подобен случай на падане на самолет в миналото. Пострадалите в крайна сметка не можаха да слязат от планината и от глад се самоизядоха. В буквалния смисъл на думата. Мисля, че първо двама генерали, трима депутати и двама бизнесмени бяха изядени. Нищо, че са имали пистолети. Знаете, че гладът е по-силен от всякакво оръжие.

Всеобщо безпокойство. Усееща се, че всички за миг си представят тази картина като действителна.

МИНИСТЪРА. Ако не се лъжа, по време на тази злополука в планината имаше сняг. А сега така ли е? (*Усмивва се.*) Но все пак мога да кажа, че моето дърто месо няма да ви се услади.

ОПЕРАТОРА (*Като се смее*). Това можем да разберем само като го опитаме, господин министър. Нима можем да кажем, че пилешкото, което купуваме от пазара, винаги ни се услажда? Но въпреки това го ядем. Мисля, че вие и Бодигарда може да ни осигурите прехрана за един месец.

МИНИСТЪРА (*Ухилен*). Моите подчинени винаги са се жертвали за мен. Нали така?

НАЧАЛНИКА (*Разтревожен*). На всичко сме готови, министре.

МИНИСТЪРА (*Като забелязва, че Съветника мълчи*). А тези, които не се жертват, без друго аз ги жертвам.

ОПЕРАТОРА. Шега, шега!

СЪВЕТНИКА. Всяка шега съдържа доза истина.

БОДИГАРДА (*Идва*). Вътре има още десет бутилки вода.

ОПЕРАТОРА. А тук?

БОДИГАРДА. Всичко 12.

ОПЕРАТОРА. Добре. Колко души сме?

НАЧАЛНИКА. Седем.

ОПЕРАТОРА (Брои). Шест.

НАЧАЛНИКА. Вътре бяхме седем.

ОПЕРАТОРА. Ти си броил и Пилота. При това положение се падат по две бутилки вода. Всеки да си вземе водата. Ако иска, веднага да я изпие, ако иска, да мисли и за утре. Всеки решава сам.

МИНИСТЪРА. Драги мой, каква нужда от такова строго разпределение? Така или иначе ще ни открият.

ОПЕРАТОРА. А ако не? Краят на август е. Няма и сняг наоколо. Ние да си вземем мерките, да завържем магарето на здрав кол.

Съветника забелязва, че Кореспондентката спи.

СЪВЕТНИКА (На Оператора). Като че ли спи.

ОПЕРАТОРА. Разбира се, че ще спи. Тя и предната нощ не е спала, а ѝ дадох и приспивателно. Само да не е тетанос.

МИНИСТЪРА. И още какво...

ОПЕРАТОРА. Раната е дълбока. Къде може да се е ударила? Да отида да видя този хеликоптер.

Оператора отива към хеликоптера. По знак на Министъра, Бодигарда също тръгва. Началника подхвърля съчките в огъня. Съветника като че ли е обиден. Изведнъж светва фарът на хеликоптера. Става светло като ден. Оператора и Бодигарда се връщат.

НАЧАЛНИКА. Добре съобразиха, господин министър.

МИНИСТЪРА. Юнаци!

ОПЕРАТОРА. Опипахме всичко и светна. Кореспондентката се е ударила на нещо ръждясало. Дано да не ѝ причини неприятности.

СЪВЕТНИКА. Тук ще настине.

МИНИСТЪРА. Нека да лежи вътре.

ОПЕРАТОРА. Но там е Пилота. Да го изкараме вънка, без друго няма да настине.

Оператора и Бодигарда отново се качват в хеликоптера.

НАЧАЛНИКА. Вас непременно ще открият, господин министър. Вие не сте който и да е. Сигурно е настъпила суматоха, цялата страна се е вдигнала на крак.

МИНИСТЪРА. Какви ги бръщолевиш? Може дори да не знаят, че сме паднали.

Тишина. Оператора и Бодигарда изнасят Пилота от хеликоптера, като го държат за ръцете и краката.

МИНИСТЪРА. Иди им помогни!

НАЧАЛНИКА. Както кажете, господин министър. (Връща се.) Аз имам радикулит.

Пилота изнасят зад хеликоптера, слагат го така, че да не се вижда, и правилно постъпват, защото иначе по време на цялата постановка актьорът, който го играе, щеше да бъде принуден да имитира мъртвец. Оператора и Бодигарда се връщат при другите.

ОПЕРАТОРА (Докосва Кореспондентката). Хайде, ставай! Иначе ще настинеш.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА (*С усилие се събужда, учудена*). Какво се е случило?

ОПЕРАТОРА. Любовта продължава. (*Като че ли повтаря заглавието на някакъв филм или пиеса.*) Любов на върха на планината. Любов със счупени крила. Не, не се получи. Любов със счупена перка.

МИНИСТЪРА. Студено ѝ е. Сложи я да легне, после ще продължиш.

ОПЕРАТОРА. Хайде, да ти помогна да се настаниш в хеликоптера.

СЪВЕТНИКА. Боли ли те нещо?

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Да, нещо ме реже. Когато се движа, още повече боли.

Оператора взема под ръка Кореспондентката, вървят.

СЪВЕТНИКА. Поспи спокойно вътре.

МИНИСТЪРА. Да оздравееш скоро, дъще.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА (*Точно когато се кани да влезе вътре*). Не, не! Няма да лягам!

ОПЕРАТОРА. Пилота изнесохме. Виждат му се само краката. (*Влизат в хеликоптера.*)

НАЧАЛНИКА. Но този човек не е покрит, господин министър?

МИНИСТЪРА. Кой? Престани да говориш енигми!

НАЧАЛНИКА. Пилота.

МИНИСТЪРА. Не бой се, той няма да измръзне.

НАЧАЛНИКА. А ако има диви зверове?

МИНИСТЪРА. Какви ги измисляш? Искаш да кажеш, че могат да го разръфат, така ли?

НАЧАЛНИКА. Нещо такова.

МИНИСТЪРА (*На Бодигарда*). А ти какво ще кажеш?

БОДИГАРДА. В хеликоптера има някакви вестници, господин министър. Ако заповядате, мога да го покрия с тях.

МИНИСТЪРА. Това магистрала ли е тука, синковец? Да не би да е загинал в катастрофа, че да го покриеш с вестници? (*Отговаря си сам.*) Да, може да се каже, че е катастрофа. (*Но въпреки това.*) Виж какъв вятър духа, а ти ми говориш за вестници. С какви хора работя, Боже! Учудват дори и мен.

Оператора идва с бутилка уиски, а в подноса – чаши, картонени чинии и сухи плодове.

ОПЕРАТОРА. Вижте какво намерих за вас. Не забравяйте тази ми добрина! Хей, дори си имаме уиски. Това чудо ще ни спаси от измръзване. (*На Бодигарда.*) Помогни ми, де. Сложи сухите плодове в чинията. Желаете, нали? (*Налива уиски и подред подава на Министъра, Съветника, Началника. Подава и на Бодигарда.*) Вземи, де!

БОДИГАРДА (*Тихо*). В присъствието на господин министър?!

ОПЕРАТОРА. Че какво?

БОДИГАРДА. Срамно е, не мога да си го позволя.

ОПЕРАТОРА. Ако е срамно, и той върши същия срам. На!

БОДИГАРДА. Не, аз не бива, не мога...

ОПЕРАТОРА. Господин министър, разрешете му да изпие една чаша! Иначе ще се вкочани от студ.

МИНИСТЪРА. Пий, синко, пий.

ОПЕРАТОРА. Да не би да иска разрешение и когато чипка?

МИНИСТЪРА. Добре, че каза, че се сетих. От един час се свивам... (*На Бодигарда.*) Ела с мен.

Министъра и Бодигарда тръгват. Бодигарда изважда от джоба си фенер и го светва.

МИНИСТЪРА. Къде го намери?

БОДИГАРДА. В хеликоптера. (*Отдалечават се.*)

ОПЕРАТОРА. Хайде, наздраве!

НАЧАЛНИКА (*Отново сяда*). Дај да го почакаме, иначе ще ни го изкара през носа.

ОПЕРАТОРА. Да, не е лесна и вашата. Знаете ли какво ми казва дяволът? Вземи камерата и търчи след тях. Снимај го тъкмо кога то се облекчава. И после го сервирай на някој опозиционен частен тв канал. Да му турят едно заглавие: «Министърът замърсява околната среда».

СЪВЕТНИКА. Ако ѝ се случи нешто, никога няма да му простя.

НАЧАЛНИКА. А какво можем да правим, господин съветник?

СЪВЕТНИКА. Не, не. Много неща можем. Аз вече нямам никакви служебни очаквания. Повече от съветник няма да стана. Пенсията ми е на прага. Едно заявление пред пресата и толкоз. Той няма право да си играе с мен. Няма да позволя. Колко министри съм виждал през живота си. Какво отношение има едно земетресение някъде в страната с нашето министерство? Отгоре на всичко, утре предстои да се проведе съвещание със специалисти от чужбина. Знаеш ли преди колко месеца бе запланувано то?

НАЧАЛНИКА (*Обезпокоен*). Идва. Господин съветник, идва. Внимателно, да не придирия пак.

Идва Министъра, зад него Бодигарда. Началника става. Съветника е станал предварително.

НАЧАЛНИКА. Но, как, всичко наред ли е господин министър?

МИНИСТЪРА. Какво да е наред?

НАЧАЛНИКА. В смисъл, облекчихте ли се?

МИНИСТЪРА. Говориш само глупости. Говориш заради говоренето.

НАЧАЛНИКА. Друг път ще бъда внимавам, господин министър.

МИНИСТЪРА. Виж го сега, от едната в другата крайност! Когато се налага, ще говориш, разбира се!

НАЧАЛНИКА. Ваша воля, господин министър.

ОПЕРАТОРА. Хайде, наздраве!

НАЧАЛНИКА. За вашето здраве, господин министър!

МИНИСТЪРА. За здравето на всички.

СЪВЕТНИКА (*Неохотно*). За вашето здраве!

Независимо че му е разрешено, Бодигарда пие скришом. Всички пият и замезват със сухи плодове.

МИНИСТЪРА. Ох... Добре ми подејства.

ОПЕРАТОРА. Не уиски, а ракия ни трябваше. И два луфера, хубавичко изчистени. (*С едната ръка хваща китката на другата и показва риба.*) О, и огњят ни е готов. Щях да го пека и сложа пред вас, така че да се наплюскате до насита.

СЪВЕТНИКА. При следващата ни авиокатастрофа.

ОПЕРАТОРА. За следващия път ще вземем предварително мерки, нали, господин министър?

МИНИСТЪРА. Много вероятно е да са започнали вече да ни търсят.

ОПЕРАТОРА. Дано отношенията ви с вътрешния министър да са добри, господин министър.

МИНИСТЪРА. Защо?

ОПЕРАТОРА. Ако сте в лоши отношения, няма да ни намерят. И тогава дупе да ни е яко.

На Министъра не му харесва тази закачка, но все пак се усмихва.

ОПЕРАТОРА. Ще отида да видя как е болната. *(С аптечката се качва в хеликоптера.)*

МИНИСТЪРА. Брей, че досаден тип.

БОДИГАРДА. Да, господин министър, лигльо си е и туй-то. Само като започна да ни плаши с пат-пат, още малко да му тегля един бой.

МИНИСТЪРА. Виж колко му работи акълът? Кога ще ти дойде акълът, синковец? Аз въобще сърдя ли се? Фогата си е важна клечка в телевизията. Може да ни бъде полезен.

БОДИГАРДА. Но много е досаден и гаден, господин министър.

МИНИСТЪРА. Точно обратното, симпатията си е. Няма да забелязваш лигавостта му. Защото може да свърши работа. Сега ако вземеш да набиеш този жребец, ще ни снима ли друг път? *(Към Началника.)* Ние всъщност закъсняваме. Знаеш ли какво ми дойде на ум? Слушай. Да документираме случая, все едно, че хеликоптерът сега е кацнал. Схвана ли?

НАЧАЛНИКА. Схванах, господин министър. Но как да стане?

МИНИСТЪРА. Фогата нали без друго документира как бягаме от хеликоптера и лягаме на земята? Хайде отново да построим мизансцена и да кажем мнението си за случилото се. Разбра ли?

НАЧАЛНИКА. Сега разбрах, господин министър.

МИНИСТЪРА. Стой. Идва... Все едно, че аз не зная.

НАЧАЛНИКА. Добре.

МИНИСТЪРА *(Като че говорят на друга тема)*. Няма за какво толкова да се тревожим. Специалистите още една седмица ще бъдат тук, ще проведем съвещанието в удобен ден.

ОПЕРАТОРА *(Тихо към Началника)*. Спасили сме се и вече мислим за съвещанието.

МИНИСТЪРА. Как се чувства нашата болна?

ОПЕРАТОРА. Охка и пъшка, има и температура.

МИНИСТЪРА. Ще ѝ мине.

ОПЕРАТОРА. Започнах да се безпокоя. Дано да не е нещо сериозно. Без друго сега преживява тежък период.

МИНИСТЪРА. Какво се е случило?

ОПЕРАТОРА. Миналата седмица се разделила с приятеля си. Пратиха я с мен, за да се поободри.

МИНИСТЪРА. Няма що, оригинална идея – да изпратиш човека в района на земетресението, за да му се повдигне настроението.

ОПЕРАТОРА *(Подигравателно)*. Напротив, това е много добре. Преди един месец имах труден период. И директорът на новините, за да ми повдигне настроението, ме изпрати на войната в Близкия изток. Една седмица обикалях бомбардираните градове и се завърнах в родината с чудесно настроение. Защото не бях ранен и най-важното – бях жив. *(Министъра, Съветника и Началника се смеят, само Бодигарда мълчи. И той се усмихва странно, правейки вид, че е разбрал шегата.)*

МИНИСТЪРА. Да пием за това. Наздраве!

ВСИЧКИ. Наздраве! За вашето здраве, господин министър!

ОПЕРАТОРА. Дайте си чашата, господин министър. *(Налива уиски в чашата му.)* Как е настроението, приятели?

НАЧАЛНИКА. Отлично!

ОПЕРАТОРА. Господин съветникът мълчи. Донесох бутилката за да се ободрим. Ако искате, няма да пием.

СЪВЕТНИКА. Утре дъщеря ми има тържество.

ОПЕРАТОРА. Какво тържество?

СЪВЕТНИКА. Спечели награда в един международен конкурс по изобразително изкуство. Класира се втора.

ОПЕРАТОРА. С какво се занимава тя?

СЪВЕТНИКА. Студентка е. Изучава английски език и литература, последен курс. Увелича се и от живопис. (*Усееща се, че се гордее с нея.*) Много е способна.

В това време Министъра става и незабелязано от другите, с жестове подсказва на Началника да намекне на Оператора да снима.

МИНИСТЪРА (*Към Бодигарда*). Хайде да се поразходим малко.

НАЧАЛНИКА. Да дойда ли с вас, господин министър?

МИНИСТЪРА (*Все едно, че казва: «Тъпчо!»*). Не, не.

Министъра и Бодигарда се отдалечават.

ОПЕРАТОРА. Поразходете се. Като се върнете, настроенитео ви ще е повишено. Не показва, но и неговото настроение се развали.

СЪВЕТНИКА. Дори не каза едно честито.

НАЧАЛНИКА. Господин съветник, нима не го знаете що за птица е. Сега ви е обиден, но като се върне, ще ви се извини.

СЪВЕТНИКА. Не мисля.

ОПЕРАТОРА. А вие имате ли още деца, господин съветник?

СЪВЕТНИКА. Имам и син. Магистрант по икономика в Америка.

БОДИГАРДА (*Тихо*). Комунист, значи!

ОПЕРАТОРА. Имали сте шанс с децата.

СЪВЕТНИКА. Да, така е, но не ни е леко. Да учиш детето си в чужбина, особено в Америка е... Нищо че е на стипендия. Ние му пращаме само джобни пари, но пак се затрудняваме.

ОПЕРАТОРА (*Като налива уиски на Съветника*). Колко му остана?

СЪВЕТНИКА. Догодина завършва.

ОПЕРАТОРА. Съвсем малко му е останало. А вие, господин началник, имате ли деца?

НАЧАЛНИКА. Две – син и дъщеря. Целуват ви ръка. Но моите са в гимназията още. Дъщерята завършва тази година, а синът – догодина.

СЪВЕТНИКА. И тогава ще започнат проблемите.

НАЧАЛНИКА. Няма друг начин?

СЪВЕТНИКА. А вие, момко?

ОПЕРАТОРА. Живея сам. По-точно през последните два месеца. Имах приятелка, с която живеех, но не можахме да се разберем и се разделихме.

СЪВЕТНИКА. Ако не е много лично, защо се разделихте?

ОПЕРАТОРА (*Като че малко се натъжава, но веднага се овладява*). Аз съм зодия Овен и тя бе Овен. Стана да ми командва и развали всичко.

СЪВЕТНИКА (*Смее се*). Струвало си е да живеете със зодия, с която щяхте да се разберете.

ОПЕРАТОРА. Най-много се разбирам с Лъва.

НАЧАЛНИКА. Но Лъва в крайна сметка ще изяде Овена. И аз поназвайвам малко тези неща.

ОПЕРАТОРА. Моите Лъвове не са големи, а малки. Затова аз ги изяждам. (*Докато другите се смеят.*) И с Близнаците се спогаждаме. Особено с Девите. Забравих май Водолея. Всъщност освен Овена с всички останали се разбирам. По-точно всички жени ми харесват. Всяка излъчва свой аромат. (*Въздъхва.*) А аз да се забия и остана в тази планина!

Министъра отдалече прави знаци на Началника дали му е казал. Началника отговаря, че всеки момент ще му каже. Министъра повтаря да побърза.

НАЧАЛНИКА. Ще ме изслушаш ли малко?

СЪВЕТНИКА (*Развеселен, че се говори на тема жени*). Кой го знае за коя жена си мисли сега.

ОПЕРАТОРА. Ох... Слушам, господин началник.

НАЧАЛНИКА. Моля, моля, исках да кажа, че...

ОПЕРАТОРА. Кажете, началник, не се приетснявайте.

НАЧАЛНИКА. Веднага след аварийното кацане ти снима всичко, документираща някои неща. Защо не продължиш?

ОПЕРАТОРА. Ако колежката беше в състояние да говори, аз бих създал шедьовър.

НАЧАЛНИКА. Драги, ти сам задавай въпросите. Нима не е възможно после да добавиш гласа на Кореспондентката?

ОПЕРАТОРА. Това не е ли идея на Министъра? Специално се отдалечи отук, за да подготвиш почвата. Не, не се вълнувай. Това устройва и мен. Хайде, покани Министъра.

Докато Оператора се подготвя, Началника отива при Министъра около хеликоптера.

НАЧАЛНИКА (*Тихо*). Всичко е наред, господин министър. Убедих го.

МИНИСТЪРА (*Също тихо*). Юнак! Откакто си котка, хвана една мишка.

НАЧАЛНИКА (*Гръмко*). Уважаеми господин министър, моля, заповядайте, ще има снимане.

МИНИСТЪРА. Какво снимане?

ОПЕРАТОРА (*Вика*). Господин министър, искам на направя интервю с вас.

МИНИСТЪРА (*Уж се шегува*). Не му е времето сега!

ОПЕРАТОРА. Както желаете! (*Обръща се към Началника*). Виждаш положението, щом е така, и аз няма да снимам.

МИНИСТЪРА (*Бързо идва при Оператора*). Пошегувах се, де. Точно сега разполагаме с колкото искаме време. Отделно, аз съм политик, който и в най-заетото си време не отказва на уважаемите представители на медиите. Ти си умен момък, предположих, че ще разбереш тази шега.

ОПЕРАТОРА. Да, умен съм, но и вие не ми отстъпвате, господин министър. Две маймуни на един клон.

МИНИСТЪРА (*Поласкан*). Да започнем ли?

ОПЕРАТОРА. Започваме. Господа, слушайте ме добре. Всички се събирате в хеликоптера. После, все едно че е кацнал сега, на бегом идвате тук. Разбира се, като ви повикам.

МИНИСТЪРА. Нали беше снел бягането от хеликоптера?

ОПЕРАТОРА. От много снимане, глава не боли. Ще ни потрябва при монтажа. (*На Министъра*.) Вас да ви изведем на преден план.

МИНИСТЪРА. Не би било лошо.

СЪВЕТНИКА (*Тихо*). Това си е пълно шарлатанство.

НАЧАЛНИКА (*Без другите да го чуят*). И само това ли? Да не чуе. Ще търпим, нямаме друг изход.

ОПЕРАТОРА. Побързайте малко. Влезте в хеликоптера.

Всички, освен Оператора, отиват към хеликоптера.

НАЧАЛНИКА (*На Оператора*). Няма я Кореспондентката?

ОПЕРАТОРА. Аз ще я вмонтирам в студиото. Слушайте ме внимателно!

НАЧАЛНИКА. Заповядайте, господин министър!

ОПЕРАТОРА (*Гледа през визъора и уточнява местата за снимане*). Първо да репетираме. Стига, стига, не влизайте всички в хеликоптера.

Министъра оправя дрехите и прическата си, застава най-отпред. Съветника е без охота, отегчен: «Откъде се хванахме за тази работа?» Началника със съзнание за дълг, Бодигарда се подхилква през цялото време.

ОПЕРАТОРА (*Към Бодигарда*). Не, не става така, Бодигард!

МИНИСТЪРА. Какво правиш, бе? Какво си се разхилил! Идиот!

ОПЕРАТОРА. Всичко може да отиде нахалос! Не се смей!

МИНИСТЪРА. Няма да се смееш!

БОДИГАРДА (*От страх лицето му става безизразно*). Ваша воля...

ОПЕРАТОРА. Отлично, просто великолепно! Точно възпъщение на страха. Значи гневът на началството е не по-малко страшен от падането на хеликоптера. Готови, господа! (*Докато другите се подготвят.*) Но не като че ще спринтирате на 100 м, нито пък като готвещи се за маратон. Господа, ще бягате от един аварийно кацнал хеликоптер. Дори това не е бягане, а просто отдалечаване. Ясно ли е?

МИНИСТЪРА. Да!

Оператора започва да имитира с уста звук на прелитащ хеликоптер. Останалите стоят като атлети на старт. Сред тях само Съветника като че ли не може да се адаптира. Оператора «приземява» с уста хеликоптера.

ОПЕРАТОРА. Хайде, бягайте!

Всички бягат в забавен каданс. Бодигарда пак се подхилква.

ОПЕРАТОРА. Стоп! Стоп! Ти пак се подхилкваш?!

МИНИСТЪРА. Ти идиот ли си, какво? Изхвърлете го тоз дръвник от кадъра!

ОПЕРАТОРА. Невъзможно е, без друго я няма и Кореспондентката.

МИНИСТЪРА. Не се подхилквай, тъпчо!

ОПЕРАТОРА. Така, хайде отначало...

Всички заемат местата си и чакат. Оператора пак издава звуци на прелитащ хеликоптер, после да падащ.

ОПЕРАТОРА. Хайде, разбягайте се!

Всички отново започват да бягат като в забавен каданс. Уж Министъра подтичва като държи другите под око. Оператора продължава снимането.

ОПЕРАТОРА. Легнете на земята. Браво! Много добре!

Всички лягат на земята.

МИНИСТЪРА (*Благосклонно към Бодигарда*). Синко, пази си главата! (*Мило към другите*).
Не си вдигайте главите, деца!

ОПЕРАТОРА. Много добре! Браво, господин министър! Прекрасно! (*Спира снимането*).
Стига толкова. Много благодаря!

Всички стават от местата си. Министъра тихо се доближава до Оператора.

МИНИСТЪРА. Как е, доволен ли си от снимането?

ОПЕРАТОРА. Много. Добре ги владеете тези работи, господин министър.

МИНИСТЪРА. Да можехме по някое време да снимаме и девойката?

ОПЕРАТОРА. Аз ще реша този въпрос на монтажа. Не берете грижа за това.

МИНИСТЪРА. Не се съмнявам, но все пак снимай и момичето. Знае ли се? После ще ти бъде по-лесно.

ОПЕРАТОРА (*Подигравателно*). Знаете ли каква блестяща мисъл ми дойде в главата?
Може да притрябва и на вас.

МИНИСТЪРА (*Въодушевява се*). Кажй я, де.

ОПЕРАТОРА (*Внезапно вълнението му се превръща в безнадеждна тъга*). Някакво неразположение на гръбначния стълб имате ли?

МИНИСТЪРА. Дискова херния. От време навреме се обажда.

ОПЕРАТОРА. Тях! Голям шанс изтървахме.

МИНИСТЪРА. Дайте да не изтървем този шанс.

ОПЕРАТОРА. Нали не бива да вдигате тежест?

МИНИСТЪРА. Ако ще послужи на делото, защо не? И зависи какво ще вдигам. Кажй, де!

ОПЕРАТОРА. Щяхте да понесете на ръце девойката и аз щях да снимам. Това щеше да бъде просто бомбастично! Ах, ах!

МИНИСТЪРА (*Идеята му допада*). Колко тежи тя?

ОПЕРАТОРА. Петдесет-петдесет и пет.

МИНИСТЪРА. Петдесет и пет, казваш! А ако излезе, подпирайки се на мен?

ОПЕРАТОРА. Не, тогава всичко се губи. Но може би става и така. Бодигарда да пренася девойката, няма да му снимам главата, а после ще монтирам вашата, все едно че вие сте я пренесли.

МИНИСТЪРА. Просто гениално!

ОПЕРАТОРА. Но вие не носите пръстен. А тази горила има пръстен колкото подкова.

МИНИСТЪРА. Ако искаш, мога да го накарам да го свали. Дори да го глътне.

ОПЕРАТОРА. Да, но работата не е само в пръстена. Вижте, че ръката му е като мечешка лапа. А вашата такава ли е – слаба, нежна, аристократична. Ще бие на очи. Внимателният зрител веднага ще забележи несъответствието.

МИНИСТЪРА (*За да не изпусне шанса*). Ръцете на Съветника са точно като моите. Погледни. А и пръстен няма.

ОПЕРАТОРА. А той ще се съгласи ли да пренесе девойката?

МИНИСТЪРА. Как няма? Ако не разбере за монтажа, дори ще търчи.

ОПЕРАТОРА. Не зная дали като види монтажа няма да разкрие всичко?

МИНИСТЪРА. Няма да се осмели да го направи. Бих го смлял.

ОПЕРАТОРА. Не, неее. Няма да стане. Той няма как да я пренесе, ще остане под тежестта. Момент! Моите приличат точно на вашите. Вижте! Аз мога да я пренеса вместо вас.

МИНИСТЪРА. Да, но кой ще снима?

ОПЕРАТОРА. Ах, не се сетих за това. Най-добре е да се откажем.

МИНИСТЪРА. Защо веднага се предаваш? Покажи ми как и аз ще снимам.

ОПЕРАТОРА. Ще можете ли?

МИНИСТЪРА. Да не съм гламав?

ОПЕРАТОРА. Моля, господин министър.

МИНИСТЪРА. Аз се научих за един ден да плувам. Когато станах министър на морския флот, за да не ме критикуват политическите ми опоненти, за един ден се научих да плувам.

ОПЕРАТОРА. Но снимането с камера и плуването са различни неща.

МИНИСТЪРА. Нещо повече, и от морско дело бъкел не разбирах преди да стана министър. Но сега, както виждаш, съм най-успешният министър.

ОПЕРАТОРА. Уважаеми господин министър, да бъдеш министър е нещо съвсем друго. Не може да се преструвате, че снимате, но да се преструвате, че министерствате – не е трудно. Ако разрешите, сега да проведем интервюто. Може после да намерим някаква формула. Господа, съберете се. Застанете така, че да се вижда и хеликоптерът. Тъй като Кореспондентката я няма, въпросите ще ви задавам аз. Ще оправим всичко в студиото чрез копи-паст. Готови ли са всички?

МИНИСТЪРА. Аз съм готов...

НАЧАЛНИКА. На вашите услуги съм...

Съветника с кимане подсказва, че също е готов.

ОПЕРАТОРА. И Бодигарда е готов. Ще започнем с уважаемия господин министър...

Началника пооправя вратовръзката на Министъра, почиства с ръка раменете му.

ОПЕРАТОРА. Тук ще бъде по-удобно. Искам и хеликоптерът да се вижда. Господин съветник, моля, и вие застанете тук.

МИНИСТЪРА. Да... (*Към Началника.*) Не ми се навирай под краката!

НАЧАЛНИКА. И тук да бях поотупал.

МИНИСТЪРА. Стига си се подмазвал.

НАЧАЛНИКА. Както кажете, господин министър.

Началника се отдръпва встрани.

МИНИСТЪРА (*Позира, усмихва се*). Така добре ли е?

ОПЕРАТОРА (*Гледа през визьора*). Карето е хубаво. Ооо, господин министър, защо се смеете? (*Като режисьор, който коментира ролята.*) В хеликоптера има ранена жена. Вън е трупът на Пилота. Хеликоптерът е извършил аварийно кацане. Тъжният вид повече подхожда на ситуацията.

МИНИСТЪРА. Когато започне снимането, аз ще направя необходимото, не се безпокой. (*Лицето му вече излъчва страдание.*) Така добре ли е?

ОПЕРАТОРА. Чудесно! Запазете това изражение по време на цялото интервю.

МИНИСТЪРА. Добре, момко, не се безпокой.

ОПЕРАТОРА (*С жест показва, че снимането е започнало. Снима и едновременно коментира*). Уважаеми зрители! Това е мястото, където нашият хеликоптер извърши аварийно кацане. По-точно, равна местност в планината, като че създадена специално за кацането на хеликоптера. Както виждате, хеликоптерът е успял да кацне без да докосне скалите. С прискърбие съобщавам, че Пилота, който виртуозно извърши аварийното кацане, загина. Един от шестимата пасажери на хеликоптера е добре

известният на всички ни министър на морския флот. Сега да се обърнем към него. Господин министър, какво ще споделите на зрителите ни за произшествието?

МИНИСТЪРА (*Опечален*). Преди всичко искам да заявя следното: безкрайно ми е мъчно за загубата на нашия скъп пилот (*прави вид, че едва съдържа сълзите си*), която ме разтърси силно. (*Преструва се, че с цената на неимоверни усилия е успял да не заплаче.*) А сега, ако трябва да се върна към произшествието от самото му начало... (*Отново прави вид, че едва съдържа сълзите си.*) Като мисля, че правилно ще ме разберете, геройската смърт на Пилота ме...

ОПЕРАТОРА. Драги зрители, както виждате, уважаемият господин министър все още се намира в шоково състояние. Моля ви, господин министър, не страдайте, моля, успокойте се.

Оператора продължава да снима като вдига палеца и дава на другите да разберат, че е много доволен от встъплението на Министъра.

МИНИСТЪРА (*Преструва се, че се е овладял*). Да започнем отначало. Аз, съветникът ми и секретарят бяхме в курортното градче на едно съвещание. То тъкмо бе приключило, когато агенциите оповестиха за земетресението. Земетресението беше силно, защото видяхме как масата в заседателната зала се разклати. Районът на земетресението бе на около три часа път с автомобил. Воден от чувство на дълг, аз събрах екипа си и решихме, че сме длъжни на всяка цена да се доберем до пострадалите ни граждани. Когато бяхме готови да тръгнем със служебната кола, местните власти ни съобщиха, че една кореспондентка и оператор са готови да тръгнат за района на бедствието с хеликоптер, и ако желаем, можем да се присъединим към тях.

Съветника и Началника си разменят жестове, с които показват, че Министъра изопачава събитията.

МИНИСТЪРА. Тогава се очакваше да дойде вторият пилот. А трябваше час по-скоро да се притечем при гражданите ни. Бог знае колко души бяха загинали и ранени? Колко стенеха под развалините на зданията? Трябваше веднага да приема решение, защото министър-председателят беше в чужбина, а членовете на правителството – в столицата. Пристигането на другите министри щеше да отнеме много време. Разпоредих се веднага, без да се чака вторият пилот, да полетим. Хвърляйки в опасност своя живот, приех това решение. Дотук всичко вървеше добре, но изведнъж забелязах, че пилотът ни се разтревожи и иска да кацне аварийно. (*Отново е опечален.*) Струва ми се, че получи сърдечен пристъп. (*Невероятно, но Министъра плаче.*) Като кацнахме, той отвори вратата и един по един ни изведе. «Може да се взриви!», каза. (*Сълзите му вече изтичат обилно*). Той ни спаси, а после... (*Вече няма на какво да се удивляваме, понеже Министъра едновременно плаче и се бие в гърдите*) ни напусна.

ОПЕРАТОРА. Драги зрители! Няма повече да разстройваме уважаемия господин министър. Действително е много разстроен. А по-лошото е, че на върха на тази планина, лишени от всякаква връзка с външния свят, очакваме да бъдем спасени. Часът е 21. Аз съм Зама Зинго. КТЛ 1. Хималаите, Еверест. (*Прекратява снимането.*)

МИНИСТЪРА. Как беше?

ОПЕРАТОРА. Много министри, дори премиер-министри съм видял в живота си, но кълна се, че не съм срещнал като вас.

МИНИСТЪРА. Благодаря! (*Към Началника.*) А ти хареса ли моето встъпление?

НАЧАЛНИКА. Беше страхотно, господин министър. Вие притежавате потресаваща способност да убеждавате. Бяхте просто великолепен.

ОПЕРАТОРА. Повярвайте ми, че това не е ласкателство. аз съм просто потресен. Какви бяха тези сълзи, като ручей! Добре, а как успявате толкова бързо да заплачете?

МИНИСТЪРА. Виж какво, момко, баща ми загина в автокатастрофа. Един тир го прегazi на висока скорост. Разкъса го на три части. Достатъчно е да си представя тази сцена, за да заплача. Няма нужда от лук.

ОПЕРАТОРА. Предавам се! Вие сте голям човек, господин министър. Свалям ви шапка! *(Към Началника.)* Да побеседваме и с вас, господин началник. Но нека първо да уточним какво ще говорим.

МИНИСТЪРА *(Приближава се към Оператора, тихо)*. Какъв смисъл има да говориш с тях? Нима не е достатъчен материалът?

ОПЕРАТОРА. Искам да направя обширно предаване. Дори и Кореспондентката ще интервюирам, господин министър.

МИНИСТЪРА. Вземи се самоинтервюирай най-добре.

ОПЕРАТОРА. С мен и с Кореспондентката ще побеседват в студиото на живо преди предаването. *(Сериозно.)* А вие някога играли ли сте в театър? Някакво обучение, подготовка по актьорство дали сте получавали?

МИНИСТЪРА. Не, драги мой. Това е вродена дарба. Забравих да кажа, че баща ми е играл в един аматьорски състав. Сигурно от него се е предало.

ОПЕРАТОРА. Ясно! Истината е, че наистина притежавате чудесен дар да се превъплъщавате.

МИНИСТЪРА. По дяволите... Не сполучихме да стигнем, забихме се тук. Ти трябваше да ме видиш в района на земетресението.

ОПЕРАТОРА. Кой знае... Може да дойдат да ни спасят, може все още да отидем.

МИНИСТЪРА. Какъв смисъл да се отиде вече, когато всички министри са там.

Министъра се отдалечава с Бодигарда. Видно е, че ще се облекчи.

ОПЕРАТОРА. Какво му има?

НАЧАЛНИКА. Диабетик е.

ОПЕРАТОРА. Господин съветник, можем да започнем. *(Започва да снима.)* Уважаеми господин съветник... Бихте ли ни разказали и вие съвсем накратко! Как разбрахте, че Пилота е загинал?

СЪВЕТНИКА. аз първи усетих, че Пилота не се чувства добре. Но докато летяхме никому нищо не казах, за да не разтревожа. Това че като кацна аварийно, изведе ни невредими от хеликоптера и после издъхна, си е истински подвиг. Наистина Пилота е бил много ценен човек и голям професионалист. Лека му пръст! Безпокои ни и състоянието на Кореспондентката, която при кацането се е ударила и наранила. Може би е със счупени ребра. Добре, че никой от другите пътници не пострада. Все още сме тук и продължаваме да се надяваме, че ще ни открият.

ОПЕРАТОРА. Благодаря, господин съветник! А сега да разговаряме със секретаря на министерството на морския флот. Моля, господин началник.

НАЧАЛНИКА. Уважаемият господин министър и уважаемият господин съветник подробно изложиха всичко. Нямам какво да добавя. Надявам се, че в най-близко време ще ни открият и ще ни спасят. Благодаря!

ОПЕРАТОРА. Благодаря, господин началник! *(Продължавайки да снима, доближава се към Бодигарда, който до хеликоптера чака Министъра.)*

БОДИГАРДА *(Притеснен, объркано)*. Ние кацнахме. Спасихме се. Бог се смили над нас. Не ни лиши от близките и децата ни. *(Застава «мирно».)* Татко! Тук сме си добре. Мамо, не се безпокой! Целувам ти ръка! Искам да предам много поздрави на жена си. Целувам децата по очите. Чакаме да ни открият. Поздравявам всички близки и роднини.

ОПЕРАТОРА. Достатъчно. *(Приключва снимането.)*

Министъра е чул последната фраза на Бодигарда.

МИНИСТЪРА *(На Оператора)*. Какви ги говори този?

ОПЕРАТОРА. Поздравителен концерт.

МИНИСТЪРА. Казах ти, че нямаше нужда от тях?

ОПЕРАТОРА. За разнообразие. Освен това, на този фон вашето въстъпление ще изпъкне още по-ярко.

МИНИСТЪРА. Браво, работи ти главата!

ОПЕРАТОРА. Уважаеми господин министър, ние, операторите, освен камерите виждаме и разбираме още много други неща. От пръв поглед разбираме кой е безупречен, кой е мошеник, кой – честен, кой – лицемер, кой – пъзльо и кой – герой. Защото ние ги вменяваме всички в един кадър. *(Взема бутилката от земята, налива си уиски в чашиата.)* Съвсем малко е останало на дъното, хайде да го допием. *(Налива на всички, после захвърля празната бутилка.)*

Затъмнение.

ОПЕРАТОРА. Каква прекрасна нощ!

МИНИСТЪРА. Действително...

ОПЕРАТОРА. Само да можехме да отидем оттука, когато си пожелаем...

Всички мълчат.

ОПЕРАТОРА. Защо така сте клюмнали?

НАЧАЛНИКА. Децата вероятно са в паника сега.

ОПЕРАТОРА. Какви деца?

НАЧАЛНИКА. Моите.

МИНИСТЪРА. Цялата страна говори сега за нас.

ОПЕРАТОРА. А може никой да не е чул още.

МИНИСТЪРА. Отдавна са чули, че сме сме се загубили.

ОПЕРАТОРА. Ако знаеха, най-малкото щяхме да видим, че ни търсят. Може изобщо да не са забелязали. Или сутринта ще започнат да ни търсят. По-малък е рискът.

СЪВЕТНИКА. Ние никъде няма да стигнем. *(Внезапно.)* Защо трябва да висим тук?

МИНИСТЪРА *(Иска да каже нещо, но после се отказва)*. Някои хора все намекуват за нещо. Лазят ми по нервите.

СЪВЕТНИКА. Деца ли сме, та ни подтъгват. Така не може да продължи.

МИНИСТЪРА *(Като се обръща непосредствено към Съветника)*. Така няма да продължи, защото като се върнем, аз ще те уволня. Разбра ли? Ще те уволня!

ОПЕРАТОРА. Господин министър, моля. Друг път обсъждайте тези неща. Хайде да послушаме извънредната тишина на тази прекрасна нощ.

Всички мълчат. Министъра се опитва да се успокои. Съветника е угнетен, че не може да отговори на Министъра. Но явно крои нещо. Този път мълчанието е по-продължително. Изведнъж от далечината се чува шум на хеликоптер.

МИНИСТЪРА. Ааа!

НАЧАЛНИКА. Да, господин министър!

МИНИСТЪРА. Откриха ни, като че ли!

СЪВЕТНИКА *(Дори той)*. Защо пък не?!

ОПЕРАТОРА. Замълчете!

Всички тихо стават на крака. Шумът на хеликоптера приближава.

ОПЕРАТОРА (*Показва далечината*). Гледайте, приближава! Гледайте!

НАЧАЛНИКА. Ето го!

ОПЕРАТОРА. Вижте, вижте!

БОДИГАРДА. Там е!

МИНИСТЪРА. Хайде, викайте! Да викаме!

БОДИГАРДА. Хеееееей!

НАЧАЛНИКА. Тууук! Тууук!

БОДИГАРДА. Хеееееей!

СЪВЕТНИКА (*Дори той*). Ще ни намерят!

Всички започват да викат. От шума на хеликоптера дори и Кореспондентката е станала и дошла.

ОПЕРАТОРА. Погледни! Виждаш ли?

МИНИСТЪРА. Ето, там!

НАЧАЛНИКА. Намериха ни!

БОДИГАРДА. Ела, ела!

Всички крещят и подскачат на място. Но изведнъж застиват, защото хеликоптерът е прелетял над тях. Безнадежно и тъжно следят отшумяването на хеликоптера.

МИНИСТЪРА. Аз ще почина малко в хеликоптера.

Министъра и след него Бодигарда се качват в хеликоптера. Останалите се събират около огъня. Изведнъж фаровете на хеликоптера изгасват.

ОПЕРАТОРА. Изключиха електричеството в хотела.

Идва Бодигарда.

БОДИГАРДА (*Забелязва въпросителните им погледи*). Министъра заповяда да изключат, за да не се изтощи акумулаторът.

ЗАВЕСА

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Съветника, Началника, Оператора и Кореспондентката седят около огъня на две отделни групи. Бодигарда се е прислонил към хеликоптера, може би подремва.

СЪВЕТНИКА (*Прочита молбата, която е написал, и я слага в чантата. Като посочва Бодигарда*). Спи!

НАЧАЛНИКА. И на мен ми се спи.

СЪВЕТНИКА. Ще настине. Бъди така добър, кажи му да влезе вътре.

НАЧАЛНИКА (*Като става и се насочва към Бодигарда*). Може да го е предупредил да чака отвън.

ОПЕРАТОРА. Не бих се учудил!
СЪВЕТНИКА. Напълно е възможно.
НАЧАЛНИКА. Ставай, ставай.
БОДИГАРДА (*Удивено*). Какво? Нещо ли се случи?
НАЧАЛНИКА. Ти спиш.
БОДИГАРДА. За малко съм задремал.
НАЧАЛНИКА. Влез в хеликоптера и легни.
БОДИГАРДА. Ако се разсърди?
СЪВЕТНИКА. Ти ще замръзнеш. Хайде, влез вътре. Аз също ще вляза. (*На Началника.*)
Ти ще дойдеш ли?
НАЧАЛНИКА. Няма да остана тук я!
СЪВЕТНИКА. Как сте, дъще?
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Имам остри болки.
СЪВЕТНИКА. Нищо не можем да направим. Ако желаете, и вие си легнете.
ОПЕРАТОРА. Няма да те хване сън сега. (*Показва с ръка небето.*) Може да съм потребен.
СЪВЕТНИКА. Млади сте, няма да измръзнете. Ние да се опитаме да подремнем. Лека нощ!
ОПЕРАТОРА. Лека нощ!
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Лека нощ!
БОДИГАРДА. Лека!
НАЧАЛНИКА. Спокойна нощ!

Тримата влизат бавно в хеликоптера.

ОПЕРАТОРА. Късметлии сме, останало е нещо за пиене.
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Добре ми подейства. Болките ми постихнаха като че ли.
ОПЕРАТОРА. Искаш ли още една чаша?
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Тази нощ не мога да откажа.

Оператора налива уиски в две чаши.

ОПЕРАТОРА. За твое здраве!
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Бъди жив!
ОПЕРАТОРА. Кога се запознахме с теб?
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Миналата година. Няколко дена след като започнах работа в твоя канал. Но иначе те зная поне от пет години.
ОПЕРАТОРА. Не може да бъде!
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Истина е.
ОПЕРАТОРА. И къде ме видя?
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. В автобуса.
ОПЕРАТОРА. Как в автобуса? Нали не се шегуваш? Разкажи.
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Тогава работех в «Литературен свят». Пътувах с автобус за разни интервюта. Същия ден бях излязла по работа, автобусът бе препълнен. Знаеш, че някои мъже не оставят на спокойствие пътничките.
ОПЕРАТОРА. Надявам се да не съм бил аз?
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Зад гърба ми дишаше едно същинско говедо. Аз се опитвах да се придвижа до прозореца. Изведнъж ти ме хвана за рамото и каза: «Минете тук!» и после ме обгради. Когато на слизане ти поблагодарих, помня как лицето ти леко почервеня.
ОПЕРАТОРА (*Удивено*). Не може да бъде!

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Точно така си беше. Толкова е приятно да изпиташ чувство на защитеност в тълпата! Разбираш ли за какво говоря?

ОПЕРАТОРА. Разбирам.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Много ме боли гърбът.

ОПЕРАТОРА. Мога само да съжалявам.

Определено време мълчат.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Майка ми страдаше от ревматизъм, ръцете и краката ѝ боляха страшно. Лекарят ѝ беше предписал балнеолечение. Отидохме заедно. Сутрин и вечер влизаше в една вертикална вана само за един човек. Ваната бе напълнена с много гореща вода. Пъхаш си ръката и веднага я отдръпваш. Веднъж насила ме вбутаха в такава вана. Мислех, че няма да издържа, но успях. Стоях неподвижно и това ми помогна да понеса парещата вода. Сега е същото. Когато стоя, не ме боли.

ОПЕРАТОРА. Че стой си.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Дълбокото поемане на дъх също ми причинява болка.

ОПЕРАТОРА. Не мога да ти предложа да не дишаш.

Мълчат.

ОПЕРАТОРА. Искаш ли лешници?

Оператора подава чинията. Девојката се протяга бавно и внимателно яде.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Колко са близки звездите!

ОПЕРАТОРА. Тук сме по-близо до Бога. Още малко и бихме кацнали на някоя звезда.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Спри! Тихо!

Отдалече се чува звук от самолет.

ОПЕРАТОРА. Самолет!

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. И какво?!

ОПЕРАТОРА. Не мисля, че ни търсят със самолет. Колко години бяхте заедно?

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Пет. Не се ли учуди?

ОПЕРАТОРА. Питам колегите ти. Те казаха, че от доста време сте заедно. Разкажи ми нещо за връзката си. Разбира се, ако не ти е болезнено да говориш за това.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Нищо страшно! Защото всичко вече приключи. Представяш ли си, след години се разделихме в същия ден, в който се запознахме. Със сигурност това е съвпадение, но... Така се получи.

ОПЕРАТОРА. Защо приключи всичко?

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Защото той ми изневери.

ОПЕРАТОРА. Заради това се разделихте?

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Аз бях приела всичко. Например, той бе женен, при това доста по-възрастен от мен. Но изневяратата не мога да му простя никога.

ОПЕРАТОРА. Знаеш ли какво е казал Наполеон? (*Имитира Наполеон, като пхва ръка в гърдите си, подготвя се да застане на колене.*) «Мъже! Вие, които искате да изгубите своята потентност... Спете само с една жена и наистина ще изгубите потенцијата си.»

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. На мен не ми е смешно.

ОПЕРАТОРА. Тогава си поплачи. Ех, момичето ми... Много мъже си позволяват това. Особено за хора с богато въображение това е детска играчка. По-добре да си беше затворила очите.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Не можех, защото имаше и други причини. Не можех да се примирявам с мисълта, че всеки път се връща в дома си.

ОПЕРАТОРА. Тогава ти не бива да страдаш. И да ти кажа нещо – той не ти изневери.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Не, изневери ми.

ОПЕРАТОРА. Сама знаеш, че не е така! Вие сте се разделили, защото той не е искал да напусне семейството си. Ако искаме да сме приятели, трябва да сме искрени. (*Смее се.*)

Чу ли? Аз казах: «Ако искаме да сме приятели...» – така разкрих и тайната си. (*Изведнъж става сериозен.*) Не приемай живота толкова сериозно. Ако човек е щастлив, той трябва да може да продължи връзката си.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. При всякакви обстоятелства?

ОПЕРАТОРА. Разбира се! Но когато не върви, не върви, какво да се прави. Аз се разведах след три години съвместен живот. Защото в нас вече нямаше никакви чувства. Човек се натъжава дори когато се разделя с котката си. Но в края на краищата животът продължава. И трябва да продължи.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА (*Ослушва се*). Какъв е този звук?

ОПЕРАТОРА (*Поглежда я странно*). Каква зодия си?

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Аз ли?

ОПЕРАТОРА. Тук има ли някой друг, освен теб?

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Лъв.

Оператора се смее.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Защо се смееш?

ОПЕРАТОРА. Сетих се за нещо.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Кажи.

ОПЕРАТОРА. Нещо неприлично. Ако искаш, да го кажа.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Не, не е нужно.

ОПЕРАТОРА. След като толкова настояваш, ще го кажа.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА (*Затваря уши с ръце, но явно докосва с ръка раната си, тъй като лицето ѝ издава болка*). Дано да няма счупване?

ОПЕРАТОРА. Мисля, че няма. Ако имаше счупване, ти щеше да крещиш от болка. Дори спасителите биха приели това като SOS и биха ни намерили.

От хеликоптера излизат първо Съветника, а след него Началника с устройство ELT в ръка.

ОПЕРАТОРА. Не можяхте да заспите, господин съветник?

СЪВЕТНИКА. Не ме хваща сън.

НАЧАЛНИКА. Вижте, това е нещо различно. Да е безжичен предавател, не е.

ОПЕРАТОРА. Дайте да го видя.

Началника дава устройството на Оператора, който внимателно го разучава.

ОПЕРАТОРА. Къде го намерихте?

НАЧАЛНИКА. В кабината на пилота. Беше вграден в панела. Малко се поизплаших, но в крайна сметка го измъкнах оттам.

ОПЕРАТОРА. Прилича на сигнално устройство.

СЪВЕТНИКА. Бих се радвал, ако е такава. Но все пак да бъдем внимателни.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Тук има нещо като прекъсвач.

ОПЕРАТОРА. Искате ли да дръпна тази ръчка и хеликоптерът да излети. Мисля, че господин съветникът много би желал това.

СЪВЕТНИКА. Но защо така иронизирате?

ОПЕРАТОРА (*Дърпа ръчката*). Пааат!

Започва да примигва червената лампичка. Присъстващите не се стряскат.

ОПЕРАТОРА. Вече сте отегчени, нали?

НАЧАЛНИКА. Малко.

ОПЕРАТОРА. Той подава сигнал.

НАЧАЛНИКА. Добре, но ако това е сигнал, защо тогава не чуваме звука?

ОПЕРАТОРА (*Обръща се към устройството*). Ей, дай глас, дай глас! Глааааас!

Оператора дърпа ръчката. Връща устройството в първоначалното му положение, лампичката угасва.

СЪВЕТНИКА. Какво се опитвате да направите?

ОПЕРАТОРА. И аз самият не зная точно. Нека отново да го издърпам. Ако подаде сигнал, спасени сме.

НАЧАЛНИКА. А ако не подаде?

ОПЕРАТОРА. Като студент имах един приятел. Той не вярваше в Бог, не изповядваше никаква религия. Но въпреки това изпълняваше всички религиозни ритуали. Когато го попитах защо, той ми отговори: (*Имитира.*) «Ако задгробният живот съществува, то аз ще попадна в рая, защото изпълнявам всичко. А ако няма рай, без друго нищо не губя.» А ние сега ще отпуснем ръчката. (*Отпускат ръчката, червената лампичка отново засветва.*) Ако има сигнал, тогава ще долетят и ще ни спасят.

НАЧАЛНИКА. Ако няма сигнал?

ОПЕРАТОРА. Ако няма, тогава няма да ни спасят. Тогава не ни остава нищо друго освен утре на закуска да довършим Министъра и Бодигарда...

Кореспондентката и Началника се смеят.

ОПЕРАТОРА. Вие защо не се смеете, господин съветник?

СЪВЕТНИКА. Аз, млади човече, не обичам да се смея нощно време.

Съветника и Началника сядат. Всички гледат устройството. Изведнъж светват фаровете на хеликоптера. Всички скачат. От хеликоптера излиза Бодигарда.

БОДИГАРДА. Господин министърът се събуди.

ОПЕРАТОРА. Можеше да се предположи.

СЪВЕТНИКА. Ако това бе в неговите компетенции, той би заковал и стънцето над главите ни.

БОДИГАРДА. Сега ще дойде.

СЪВЕТНИКА. И какво като дойде?

НАЧАЛНИКА (*Става*). Вие също станете, господин съветник. Да нямаме пак дразги.

СЪВЕТНИКА (*Смело*). Все едно не зная, че той идва.

ОПЕРАТОРА (*С ирония*). Престорете се, че спите.

СЪВЕТНИКА. Повярявайте ми, не мога да търпя повече.

ОПЕРАТОРА. Не ви е лесно.

Министъра излиза от хеликоптера. Бодигарда застава «мирно». Началника също се изправя. Съветника се преструва, че спи.

НАЧАЛНИКА. Поспахте ли, господин министър?

МИНИСТЪРА. Как да спя, когато през цялото време влизахте и излизахте.

НАЧАЛНИКА. Не ни се спеше, господин министър. Излязохме, за да не ви безпокоим.

ОПЕРАТОРА *(Без да става)*. Дежурим, господин министър. *(Поглежда часовника си.)* Вече е полунощ. Никой не е идвал.

Министъра забелязва, че Съветника се преструва, че спи. Ядосва се, но се опитва да го прикрие.

МИНИСТЪРА. Как си ти?

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Ако не се движа, търпимо е.

МИНИСТЪРА. Тогава не се движи.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Така и правя.

МИНИСТЪРА *(Имайки предвид Съветника)*. Преди пет минути излезе от хеликоптера, че кога успя отново да заспи?

СЪВЕТНИКА. Не спя, господин министър.

МИНИСТЪРА. Да, ако спеше, щеше да предпочетеш да останеш в хеликоптера. Ти излезе и ме събуди. Защо когато дойдох ти лежеше със затворени очи?

СЪВЕТНИКА. Почивка на очите.

МИНИСТЪРА. И таз добра! *(Не издържа.)* Държиш се твърде непочтително с мен. Много се промени през последните дни.

СЪВЕТНИКА. Нима?

МИНИСТЪРА. Не се изправи, когато дойдох.

СЪВЕТНИКА. В момента е полунощ. Ние сме високо в планините. Според вашите разбирания почтителното отношение се изразява в това всеки път да се изправам, когато се появите, така ли?

МИНИСТЪРА. Не искам това. Но в крайна сметка повдигни се малко от земята.

ОПЕРАТОРА. Господин министър, моля да обсъдите това в по-благоприятни условия.

МИНИСТЪРА. Не ме интересува тук или някъде другаде, тук дори е по-добре. Този човек работи при мен. Идва министърът му, поне си прибери пергелите, толкова ли е трудно?

СЪВЕТНИКА. Не забелязах, че идвате. Иначе бих станал.

МИНИСТЪРА *(Към Бодигарда)*. Ти защо не го предупреди?

БОДИГАРДА *(След кратко колебание)*. Предупредих го, господин министър.

МИНИСТЪРА. Лъжеш.

СЪВЕТНИКА. Казах така, за да избегна неловката ситуация.

МИНИСТЪРА. Но нека на всички да им бъде неловко.

СЪВЕТНИКА. Господин министър, ние тук не сме сами. Не е нужно да досаждаме на всички.

МИНИСТЪРА. Първо, ти се държиш неуважително, а после казваш, че всички се чувстват неловко в тази ситуация.

СЪВЕТНИКА. Нека поговорим за това по-късно.

МИНИСТЪРА. Ти не ми отговори?

СЪВЕТНИКА *(Ядосано)*. Вие не се държите като човек, който заслужава уважение...

МИНИСТЪРА. Така ли?

СЪВЕТНИКА. Да!

Началника дава знак на Съветника да замълчи, но Министъра го забелязва.

МИНИСТЪРА. Ти не се меси.

НАЧАЛНИКА. Не се меси, господин министър.

МИНИСТЪРА. Тогава защо през цялото време подаваш знаци?

НАЧАЛНИКА. Помолих го да замълчи.

МИНИСТЪРА. Добре, ще замълчи, и какво? От три месеца ми е заседнал като кост в гърлото. В повечето случаи игнорира нарежданията ми. Пречи ми. Намира юридически основания, за да оправдае отказа си да изпълни разпорежданията ми.

СЪВЕТНИКА. Вие сте несправедлив към мен, господин министър.

МИНИСТЪРА. Сякаш аз съм съветник, а той министър.

СЪВЕТНИКА. По никакъв начин не бих искал да ви създавам трудности. Просто се опитвам да ви предпазя от грешки.

МИНИСТЪРА. Аз не греша.

СЪВЕТНИКА. Да, вие не грешите, защото всички грешки прехвърляте на моя отговорност. Тъпанът виси на моя врат, но пръчките са във вашите ръце.

МИНИСТЪРА. Виж го ти! Как е прелял! Затова ли не прие на работа онези 25-има кандидати?

СЪВЕТНИКА. Все още не са уредени всички формалности. В противен случай отдавна да съм ги приел.

МИНИСТЪРА. Но ето, пак лъжеш. Нима ти не каза да не ги приемем на работа? Нима не каза, че утре ще ни бъдат в тежест? Признай си, де!

СЪВЕТНИКА. Да, казах.

МИНИСТЪРА. Аз какво ти отговорих?

СЪВЕТНИКА. Че ние сме длъжни да ги назначим.

МИНИСТЪРА. Не казваш всичко. Какво още казах?

СЪВЕТНИКА. Не помня.

МИНИСТЪРА. Нима не казах, че това иска партията? Не казах ли, че това е по настояване на градския лидер? (*Постепенно повишава гласа си.*) Нима не казах, че това е разпореждане на самия премиер?

СЪВЕТНИКА. Да, но формалностите...

МИНИСТЪРА. Остави ти сега формалностите! При добро желание те могат да бъдат уредени за една седмица. Опитваш се да ме будалкаш, разтягаш работата. Добре, но какво печелиш от това? Или искаш да назначиш други на тези щатове? Или сметна, че няма какво да избиеш от тази работа, тъй като е под моя контрол?

СЪВЕТНИКА. Ако мислех за собствената си изгода, то отдавна вече да живеех в палат. Аз съм почтен човек.

МИНИСТЪРА. Ти си некадърен бюрократ, който се опитва чрез разговори за почтеност да прикрие собствената си некомпетентност. Ако имаше каквито и да било умения, отдавна да те бяха привлекли в частния сектор. Но не, ти във всичко разчиташ на държавата. А най-лошото от всичко е, че си посредствен човек, който смята за свое право да пречи на всички добри начинания. Ти си като всички останали. Вие не разбирате, че светът се променя. Хванали сте се за креслата и правите всичко възможно да попречите на прогреса. Защото осъзнавате, че ако не попречите на новостите, то самите вие ще бъдете унищожени.

СЪВЕТНИКА. Не разбирам каква е връзката.

МИНИСТЪРА. Противни са ми всички бюрократи.

СЪВЕТНИКА. Добре, достатъчно. (*Изважда от чантата молба и я подава на Началника.*)

МИНИСТЪРА. Нека да видя какво е това. (*Взема молбата. Някои думи четете, а други изчита само на ум.*) Господин министър... годишният отпуск... бидейки издадена... формалности по пенсионирането... моля... с уважение... подпис... Кога я написа?

СЪВЕТНИКА. Толкова ли е важно?

МИНИСТЪРА. Да, това е много важно.

СЪВЕТНИКА. Когато влязохте в хеликоптера. Нямам повече сили да търпя. Вие се държите по този начин не само с мен, но и с останалите си сътрудници.

МИНИСТЪРА. Ако беше написал тази молба преди да бях споменал, че ще те отстраня от длъжност, тогава тя би имала по-голяма стойност. О, да, оказва се, че ти никога не си ползвал отпуск. *(С насмешка.)* Две години не си излизал в отпуск. Твоите приятели най-вероятно смятат, че ти не излизаш в отпуск, защото си изключително привързан към работата си. А в действителност нещата далече не стоят така. Хайде, кажи, защо не си излизал в отпуск?

СЪВЕТНИКА. През тези две години попитахте ли ме поне веднъж кога бих искал да изляза в отпуск? Не сте.

МИНИСТЪРА. Ако те бях попитал, би излязъл в отпуск?

СЪВЕТНИКА. Разбира се, че бих!

МИНИСТЪРА. Не би! Защото ти си съветник! Искаш ли да знаеш защо не си ползвал отпуск? Защото е опасно да оставяш креслото си празно. Вие, бюрократите, много добре знаете това. Там, където се освободи място, веднага се явяват претенденти за него. *(С презрение.)* Има още една причина: вие, бюрократите никога не излизате в отпуск, за да не се разбере, че работата върви и без вас. Аз не те пускам в отпуск, знаеш ли защо? Защото те освобождавам от длъжност. Веднага като пристигнем. Като преминеш на нова длъжност, ще обсъдим и отпуска ти.

СЪВЕТНИКА. Вие дори не знаете, че съветникът не може така за един ден да бъде отстранен от длъжност. Нека поговорим и за това. Има съвещание. Нужно е да приключи все някак. Получаваме съобщение за земетресение. Питате шофьора си как по най-бързия начин можем да се доберем до мястото. Той казва – за три часа. Вие се колебаете. Да пътуваш три часа, най-малко един-два да прекараш там, а после и да се върнеш. Че после и до столицата? Откъдето и да минеш, няма да стигнеш на време за съвещанието. А къде остава умората? Не казахте ли така?

МИНИСТЪРА. Да, казах. И какво?

СЪВЕТНИКА. Вие научавате, че ръководителите на съответните министерства са изпратени в района на земетресението. Това за вас е решаващ момент. Останалите министри ще пристигнат преди вас. Почти всички, а с тях пристигат и представители на пресата. Тогава няма да има никакъв смисъл изобщо да отидете там. И какво? *(Към Оператора и Кореспондентката.)* Пристига новина, че вие летите за мястото на бедствието на хеликоптер. Така вече всичко е наред. Нашият министър веднага взема решение да замине, защото телевизията, радиото, вестниците, всички средства за масова информация ще съобщят, че пръв сте пристигнали на мястото на бедствието. Но няма втори пилот. Той трябва да дойде, но кога – не е ясно. Не е вярно, че се притеснявал за хората под развалините, както ви каза преди малко. И така ние поемаме на път без да чакаме втория пилот. Иначе цялата авантюра би изгубила смисъл. Вие винаги имате една цел – да устройте шоу, уважаеми господин министър.

НАЧАЛНИКА *(Тихо)*. Замълчете вече, какво ви става?

СЪВЕТНИКА. Вие излагате живота ни на опасност и решавате да летим. Ние се забиваме в планината. Пилотът умира, Кореспондентката е ранена. Не е ясно какво ни чака.

МИНИСТЪРА. Приключи ли?

СЪВЕТНИКА *(Изпитва удоволствие от емоционалната възбуда)*. Вие, уважаеми господин министър, вие сте най-големият егоист, когото съм срещал някога в живота си, да, най-големият. *(Началника жестикулира, за да накара Съветника да замълчи. Министъра е потресен от случващото се, не е очаквал подобен поврат на събитията.)*

МИНИСТЪРА *(Опитва се да прикрие, че е ядосан)*. Вие ме наричате егоист, така ли?

СЪВЕТНИКА. Да.

Бодигарда, който гледа да не се меси в спора, след последните думи се отправя към Съветника. Ясно, че той ще го накара да замълчи, ще го удари. Оператора тръгва след Бодигарда, пресича

пътя му. Бодигарда не може да мине. Министъра му дава знак да се оттегли. В това време Кореспондентката и Оператора хващат Бодигарда под ръка и го отвеждат встрани. Известно време всички мълчат. Бодигарда се оттегля, Оператора и Кореспондентката също.

МИНИСТЪРА (*Решително*). Никой не се меси в тази работа. (*Поглежда всички, очаква да получи одобрение. На Бодигарда.*) Ти също. (*Към всички.*) Доколкото разбирам, нужно е да обясня някои неща. Аз съм министър. Освен това и депутат, т.е. политик. Така ли е?

НАЧАЛНИКА. Да, уважаеми господин министър.

ОПЕРАТОРА. Да.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Да.

МИНИСТЪРА. Така ли е, уважаеми господин съветник?

СЪВЕТНИКА (*Опитва се да прикрие озлоблението си*). Без съмнение.

МИНИСТЪРА. Ние сме избрани за определен период. На изборите е похарчена главоломна сума. Толкова много, че някакъв бездарен бюрократ дори не би могъл да си я представи. Политиката е капиталовложение. Ако желаете да служите на страната си, длъжни сте да влагате капитали. Ако желаете да бъдете преизбран, винаги трябва да сте в дневния ред. Ако не ви се удава, просто ви унищожават. Кой от вас може без да се замисля да посочи имената на 15 депутати? Какво, можете ли?

НАЧАЛНИКА. Аз не мога, господин министър.

МИНИСТЪРА. А кой от вас може да изброи членовете на Министерския съвет, като започне със самия премиер? Никой. И проблемът не е във вас. Аз също не мога, нищо че съм министър. Защото болшинството от тях са незабележими. А някои вие веднага си спомняте. Замисляли ли сте се защо? Отговорът е много простичък. За тях се пише в пресата, имената им се спрягат сред гражданите. Те не работят повече от останалите, но широко разгласяват сред медиите делата си. Те са успели в главното – да бъдат винаги на дневен ред, а това означава да бъдат преизбрани.

СЪВЕТНИКА. В такъв случай за вас тази катастрофа е подарък на съдбата, господин министър.

МИНИСТЪРА. За какво намеквате?

СЪВЕТНИКА. Като пуснат интервюто, ще станете още по-известен. Така ще си гарантирате победата на следващите избори.

МИНИСТЪРА. Да, да. Аз мога да извлека някаква изгода от тази неприятна ситуация. Но нима само аз? А Вие? Знае ли народът името на някой друг съветник? А нима няма да завиди на моя Бодигард охраната на самия премиер? На кой оператор му се е паднал такъв рядък шанс да запечата грандиозно събитие? Това, че Кореспондентката е ранена, допълнително работи в нейна полза. Някой от вас може ли да си спомни името на съветника на някой министър? (*Към Съветника.*) Това не е въпрос към теб, защото ти си съветник и, разбира се, можеш да посочиш няколко имена. Но сега всичко ще се промени. Името на моя съветник ще узнае цялата страна. Колко е хубаво да бъдеш известен, колко е приятно да бъдеш в центъра на вниманието!

СЪВЕТНИКА. И всичко това с цената на риск за нашия живот!

МИНИСТЪРА. Защо не? Нима по принцип животът не е една опасна игра? Нима не виждате как сме заобиколени от опасности? Кой има абсолютна сигурност? Как може да знаем, че докато се разхождаме по улицата от някой етаж няма да ни падне саксия на главата? Или кой може да ви обещае, че няма да се спука гумата на някакъв камион и той после да ни прегазии? Животът ни е пълен с опасности, това е истината, господин съветник. В центъра на нашия свят се намира торта. Този, който иска да си вземе парченце от нея, трябва добре да върши работата си, да не бездейства, да се възползва от възможностите, правилно да разпределя времето си.

ОПЕРАТОРА. Всичко това е приложимо само във вашата ценностна система, господин министър.

МИНИСТЪРА. Правилно. Всички ние живеем в тази ценностна система. Други системи просто не съществуват. Или вие имате друго мнение по този въпрос?

ОПЕРАТОРА. Това че останалите системи са изгласкани встрани все още не оправдава правотата на вашата.

МИНИСТЪРА. Нима аз твърдя, че тази система е правилната? Аз просто казах: ето, в какъв свят живеем. Освен това, ако старите системи бяха правилни, нима щяха да бъдат отхвърлени? Ето, такава е действителността, в която живеем.

ОПЕРАТОРА. Това е света, в който ни налагат да живеем. Заставят ни да приемем съществуващото положение. Какво може да бъде по-ценно от човешкия живот? Аз не мога да се съглася, че в името на вашата победа през следващите избори един пилот загуби живота си, а колежката е ранена. Можехме и ние да загинем като Пилота.

МИНИСТЪРА. Но не загинахме, ние сме живи. Виж колко сме добре – дишаме, спорим. Е, приемам, може би в началото малко избързах. Но сега се опитвам да обясня другото. Вие също ще вкусите плодовете на славата.

СЪВЕТНИКА. Ако трябва да бъда искрен, аз не зная каква точно полза ще ми донесе славата.

МИНИСТЪРА. Добре, нека видим какви изгоди можем да имаме от нея. (*Към Бодигарда.*) Например, ти... Някога мислил ли си изобщо за това каква полза може да ти донесе славата? Мислил ли си, че ако на премиера му потрябва бодигард, първо за теб ще се сети?

БОДИГАРДА. Аз няма да ви напусна, господин министър. Дори да ме помоли уважаемият господин президент, аз няма да ви напусна.

МИНИСТЪРА. Браво!

БОДИГАРДА. Ще остана до вас в радост и неволя. Аз съм готов да се пожертвам за вас!

МИНИСТЪРА. Но моля повече никакви лахмаджуни! Разбрахме ли се?

БОДИГАРДА. Добре, господин министър.

МИНИСТЪРА (*Преструва се, че е трогнат*). Ето ви истински пример за преданост и самоотверженост. Добре, нека продължим. А какво мислиш ти, драги ми началнико? Мислил ли си за това?

НАЧАЛНИКА. Не, господин министър.

МИНИСТЪРА. Тогава помисли.

НАЧАЛНИКА. По-добре вие помислите вместо мен, уважаеми господин министър.

МИНИСТЪРА (*Преструва се, че е засегнат*). Ето така ти винаги прехвърляш върху мен цялата си работа. Дори разрешението за обедната почивка на секретарите подписвам аз. Сам прецени в крайна сметка. Разрешение за почивка! И какво в крайна сметка? От подобни дреболии не мога да отделя време за по-важните проблеми на страната. Дори не можеш да си представиш с какви още глупости се занимавам, млади човече! А за прес-секретаря ни изобщо да не говоря. Рядък екземпляр! Получава луди пари, а той какво? Дори най-обикновено съобщение за пресата не може да състави без мен! Кой съм аз – консултант или министър? Като се върнем трябва да намерим начин да разрешим тази ситуация. Но ние се отдалечихме от темата. Дори такъв началник, който идва да ме пита за обедната почивка на секретарките, дори него ще ни отмъкнат. Нищо чудно да го назначат като генерален директор на отдел в някое министерство. А сега да преминем към теб, млади човече. Към теб и младата ни кореспондентка. Аз виждам точно и ясно какво ще се случи след показването на новината за нашата катастрофа в средствата за масова информация. Вие със сигурност ще станете продуценти. Най-вероятно ще ви дадат на разположение оператори и журналисти. С големия си екип ще продуцирате сензационни предавания и програми.

ОПЕРАТОРА. В нашата телевизия е много трудно да станеш продуцент.

МИНИСТЪРА. Тогава вие преминете в друга. Поискайте висока трансферна сума. (*Съветника с жестове показва, че е недоволен, Министъра забелязва това*).

МИНИСТЪРА (*Със злоба*). Само един от вас няма да получи нищо. Всички го познавате. Не мислете, че се притеснява заради срещата ни със специалистите. Той недоволства, защото пропуска церемонията по награждаването на дъщеря си. А това, че мислел за интересите на държавата и т.н., всичко това е лицемерие и фалш.

СЪВЕТНИКА. Аз не искам повече да ви слушам. За вас всички методи са добри, стига да можете да докажете своята правота. И най-лошото – за недостойните си дела винаги намирате красива опаковка. (*Решително и спокойно.*) Вие... Не, не „вие“, а „ти“... Ти си шарлатанин.

МИНИСТЪРА. Какво ми лаеш ти?

СЪВЕТНИКА. Засрами се!

МИНИСТЪРА. Такива хора трябва да бъдат отровени!

Министъра незабелязано дава знак на Бодигарда, който бързо се приближава до Съветника и силно го удря по лицето. Когато Съветника пада на земята, Оператора бързо хваща ръката на Бодигарда, който се подготвя за нов удар. Бодигарда се опитва да се освободи с всички сили, но така и не може да измъкне ръката си.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА (*Страхува се, че може да се случи нещо с Оператора, запътва се към Министъра*). Кажете им, нека се разделят... Моля... Моля...

Оператора с все сили бутва Бодигарда, който пада на земята, изважда пистолет от калъфа в подмишницата си. Оператора е стреснат.

ОПЕРАТОРА. Не стреляй!

СЪВЕТНИКА. Стой!

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Моля, недей!

МИНИСТЪРА. Внимателно!

НАЧАЛНИКА. Помисли за децата!

Бодигарда осъзнава какво е направил, пуска оръжието. Приближава се към Министъра.

МИНИСТЪРА. Това не е джентълменски!

БОДИГАРДА (*Целува ръката на Министъра*). Аз....

МИНИСТЪРА. Прибери го. Да не се повтаря това повече. Отдалечи се и чакай.

Бодигарда отива в най-отдалечения ъгъл. Чака. Известно време всички мълчат. Министъра се отдалечава на определено разстояние и дава знак на Началника да се приближи. Останалите мълчаливо чакат. Кореспондентката внимателно държи Оператора за ръка.

МИНИСТЪРА (*Така че другите да не чуват*). Ти видя ли какво направи този идиот? Още малко и всички щяхме да бъдем мъртви. Нужно ни е да поправим всичко. Кажете какво да правим със Съветника?

НАЧАЛНИКА. Господин министър, вие...

МИНИСТЪРА. Стига с това господин министър, господин министър... Сега ти си министър, а аз твой секретар.

НАЧАЛНИКА. Господ да ви е на помощ, господин министър.

МИНИСТЪРА. Слушай! Ако ти беше преживял нещо подобно, какво би направил?

НАЧАЛНИКА. Аз... аз... нищо... няма да направя.

МИНИСТЪРА. Ти какво, нямаш сили? Не забравяй, че си министър.

НАЧАЛНИКА. Господ да ви е на помощ, господин министър.

МИНИСТЪРА. Просто си го представи за минутка. Какво би направил, ако си на мое място?

НАЧАЛНИКА (*Решително*). Ако аз бях министър... (*Отново се връща в предишното си унило състояние*.) Да бъда министър – не, аз не съм способен на това.

МИНИСТЪРА (*Ядосва се*). Със сигурност не си способен. Какъв министър ще стане от тебе? Ти си мислиш, че е лесно? Ти смяташ, че всеки може да бъде министър.

НАЧАЛНИКА. За това и говоря.

МИНИСТЪРА. Драги мой. Аз ти нареждам... Ако ти си министър на морския флот... Сега... За миг... Помисли си... и кажи какво трябва да направя аз с този тип?

НАЧАЛНИКА. Разбрах, господин министър. (*Размишлява*.) За разбирането го разбрах, но... Не, аз не мога да проявя подобно неуважение. Ако ми наредите да умра, веднага ще скоча от тези скали. Но за Бога, не искайте от мен невъзможното.

МИНИСТЪРА (*Започва да се смее*). Харесва ми това, че знаеш мястото си. Трябва да те похваля, че дори и в мислите си не си позволяваш да бъдеш министър. Сега ти вярвам още повече.

НАЧАЛНИКА. Благодаря ви, господин министър. Нека Господ ви постави начело на нашия народ. Нека Господ направи така, че скоро да станете премиер.

МИНИСТЪРА (*Харесва му това, което казва Началника*). Не мога да не се съглася с теб. С какво съм по-лош от него? Но казват, че и стените имат уши. Ако някой чуе нашия разговор и го предаде на премиера, горко ми. Разбрано?

НАЧАЛНИКА. Разбрано, господин министър.

МИНИСТЪРА. Ти също не разговаряй с никого на тази тема. Знаеш ли как ще разреши сега проблема със съветника?

НАЧАЛНИКА. Убеден съм, че по най-добрия начин, господин министър.

МИНИСТЪРА. Слушай ме внимателно. Ще се помиря с него.

НАЧАЛНИКА (*Удивен*). Хубаво, господин министър.

МИНИСТЪРА. И разбира се, ти ще ми помогнеш за това.

НАЧАЛНИКА. Очаквам вашите нареждания, господин министър.

МИНИСТЪРА. Виждам, че ти не очакваше подобен обрат?

НАЧАЛНИКА. Ако кажа, че не съм изненадан, ще излъжа. Но не се съмнявам, че това е най-правилното решение, което може да измисли само прозорлив човек като вас.

МИНИСТЪРА. Точно така.

НАЧАЛНИКА. Не ме оставяйте да се измъчвам от любопитство, господин министър.

МИНИСТЪРА. Благодарение на тази катастрофа и той ще стане известен, ще добие слава, която изобщо не заслужава. А когато ни спасят, той ще говори пред медиите всякакви глупости и ще засенчи славата ни. Не съм ли прав?

НАЧАЛНИКА. Вие... сте велик човек, господин министър. Просто сте велик!

МИНИСТЪРА. Затова сега е най-удобният момент да станем добри приятели с него.

НАЧАЛНИКА. Да, най-удачният момент, господин министър.

МИНИСТЪРА. Видж го само, седи, надул се като пуяк. Навярно обмисля своите изяви пред пресата. Като тиха вода. Но какво са казали за тихата вода?

НАЧАЛНИКА. Че тече спокойно.

МИНИСТЪРА. Не, не е така, тихата вода е най-опасна.

НАЧАЛНИКА. Позволете ми да запиша вашите думи.

МИНИСТЪРА. Аз сега ще се оттегля, по нужда. Ти веднага ще се приближиш към него и ще му кажеш: „Господин министърът е много разстроен, че не ви е поздравил за успеха на сина ви” – и така всичко ще се оправи.

НАЧАЛНИКА. Но той няма син, а дъщеря.

МИНИСТЪРА. Каква разлика! Кажи, че съжалявам, че не мога да отида на сватбата на дъщеря му.

НАЧАЛНИКА. Дъщеря му не възнамерява да се омъжва, господин министър.

МИНИСТЪРА. А какво спомена той във връзка с дъщеря си?

НАЧАЛНИКА. Тя не мисли за женитба. Все още е ученичка.

МИНИСТЪРА. Добре, добре, не започвай всичко отначало. Той нещо спомена за дъщеря си. Годеж ли беше?

НАЧАЛНИКА. Получила е награда на международна изложба по живопис... Той говори за церемонията по награждаването.

МИНИСТЪРА. Пропуснал съм това. Но каква може да бъде връзката между съветника към министерството на морския флот и живописиста? През цялото време от негова страна се появяваха само неприятности! И защо този тип не е станал съветник на министъра на културата, а е дошъл на моята глава?

НАЧАЛНИКА. Заради дъщеря си започва да проявява интерес към живописиста...

МИНИСТЪРА. Каква разлика само, приближи се до него и му предай от мое име, че осъзнавам колко грубо съм се отнесъл към него или нещо от този род... Не забравяй да и напомниш след като се върнем да отстраня от длъжност охранителя.

НАЧАЛНИКА. Да, господин министър, разбрах всичко...

МИНИСТЪРА (*Вълнува се*). Веднага след като се оттегля, ти върви и му кажи всичко. Като се върна този въпрос трябва да е разрешен. (*С жест вика Бодигарда.*)

НАЧАЛНИКА. Както наредите, господин министър.

Началника се отправя към Съветника, а Бодигарда към Министъра. В този момент в далечината се дочува звук на хеликоптер. Първо го чува Кореспондентката и с жестове подканва останалите да замълчат.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Чувате ли, чувате ли?

ОПЕРАТОРА. Вижте, вижте...

НАЧАЛНИКА. Ето го...

ОПЕРАТОРА. Приближава се.

НАЧАЛНИКА. Все пак ще се видя с децата си!

БОДИГАРДА. Тук сме, тук сме!

ОПЕРАТОРА. Мисля, че ни забелязаха...

БОДИГАРДА. Хееееей!

НАЧАЛНИКА. Хайде да разпалим повече огъня!

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Ох, че боли! (*Докато другите размахват с ръце и крещят, Началника подклажда огъня.*)

ОПЕРАТОРА. Не е необходимо, тук и без това е светло.

МИНИСТЪРА (*Тихо на Началника*). Сега цялата страна говори за нас. Хубаво е, че не се разбихме. (*Крещи.*) Казах ви, че ще ни намерят...

НАЧАЛНИКА. Вие, както винаги, сте прав, господин министър.

БОДИГАРДА. Да, така казахте, господин министър.

Хеликоптерът вече се вижда ясно. Нашите герои протягат ръце нагоре, крещят, сякаш молят боговете за дъжд. Изведнъж шумът се отдалечава.

ОПЕРАТОРА. Слепи ли са, какво?

МИНИСТЪРА. Но къде тръгнахте вие?

БОДИГАРДА. Тук сме!

НАЧАЛНИКА. Ей, върнете се!

ОПЕРАТОРА. Невероятно!

БОДИГАРДА. Да не повярваш!

Отново се чува шумът от хеликоптера. Всички са радостни, че се връща.

МИНИСТЪРА. Ето го!
НАЧАЛНИКА. Той се приближава!
ОПЕРАТОРА. Ей, насам, насам, хайде!
КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Само да не се отдалечи пак!
СЪВЕТНИКА. Вече ни видяха!
БОДИГАРДА. Хей!
МИНИСТЪРА (*Към Бодигарда*). Стига си мучал, де!

Хеликоптерът се приближава. Нашите герои се опитват да пригледят разрошените си от вятъра коси, гледат нагоре.

ГЛАС (*Най-вероятно от мегафон*). Уважаеми господин министър. Установихме местонахождението ви. Не се безпокойте за нищо. В най-скоро време всички ще бъдете спасени.

НАЧАЛНИКА. Слава Богу...

СЪВЕТНИКА. Бог не ни изостави...

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Ще ни спасят.

МИНИСТЪРА. Нищо не се разбира! Замълчете!

ГЛАС. Хеликоптерът ни не може да кацне до вас. Няма удобна площадка.

НАЧАЛНИКА. Значи все още не сме спасени?

СЪВЕТНИКА. Как ще ни вземат оттук?

ОПЕРАТОРА. Не си запретвай крачолите, преди да видиш реката...

МИНИСТЪРА. Но почакайте! Нищо не се разбира!

ГЛАС. Сега ще ви пуснем стълбицата. Поемете я.

ОПЕРАТОРА. Е, сега вече всичко е ясно.

СЪВЕТНИКА. Какво ще правим с нея?

НАЧАЛНИКА. Важното е да хвърлят стълбата, а после ще стане ясно.

БОДИГАРДА. А как ще вземем Пилота?

МИНИСТЪРА. Ще го погребем тук! Замълчете вече!

ГЛАС. В хеликоптера има място само за един. Внимание, повтарям, само за един човек. Можем да вземем само един от вас. След около половин час ще пристигне по-голям хеликоптер и тогава всички ще бъдете спасени.

ОПЕРАТОРА. Не ви е срам!

НАЧАЛНИКА. Да, неприятно.

СЪВЕТНИКА. Пропуски в организацията.

БОДИГАРДА. Нека да отиде уважаемият господин министър.

ОПЕРАТОРА. Нека хвърлим жребий. (*Подиграва се.*) Тези, които не печелят, ще се хвърлят от скалата, а последния ще го вземе хеликоптерът.

МИНИСТЪРА. Не е време за шегички.

ГЛАС. Хванете се за въжето.

ГЛАСОВЕ. Краят на въжето е тук! Готови ли сте?

ВСИЧКИ. Да! Да! Да!

ГЛАСОВЕ. Не говоря на вас. Ей, не забравяйте куката!

ОПЕРАТОРА. Те ни разиграват!

ГЛАС. Хвърляме въжената стълба. Не забравяйте, само един човек. Късмет...

Отгоре се хвърля въжена стълба и кука. Нашите герои се разбягват като пилета, сякаш че се крият от прииждаща лавина.

ГЛАС. Не се страхувайте. Хайде, хванете въжето. Чувате ли ме?

ОПЕРАТОРА. Чуваме.

НАЧАЛНИКА. Чуваме всяка ваша дума!

Останалите се опитват да обяснят със знаци, че чуват.

ГЛАС. Добре.

Бодигарда притичва към въжената стълба и я хваща. Министъра тича към въжето.

ОПЕРАТОРА. Знае много добре, че момичето е ранено.

СЪВЕТНИКА. Страхливец!

НАЧАЛНИКА. Егоист!

КОРЕСПОНДЕНТКАТА. Подлец!

Поведението на Министъра все повече започва да дразни зрителите. В крайна сметка те трябва окончателно да се убедят в това, че Министъра е нищожество.

ОПЕРАТОРА (Към Кореспондентката). Ти ще полетиш! (Ядосано тича към Министъра.)

МИНИСТЪРА (С едната ръка и с показалеца на другата държи въжената стълба). Хайде, девойко! Първо ти! Бягай!

НАЧАЛНИКА (Започва да аплодира). Браво, господин министър! Браво!

БОДИГАРДА (Със сълзи на очи). Вие сте прекрасен човек!

ОПЕРАТОРА. Успя да учуди и мен.

КОРЕСПОНДЕНТКАТА (Крачи към стълбата, не може да повярва на случващото се). Не мога да си представя...

СЪВЕТНИКА. Навярно има нещо на ум... Но какво?

Кореспондентката хваща въжената стълба. Опитва се да се качи.

МИНИСТЪРА (Хваща Кореспондентката за ръка, крещи на Оператора). Хайде! Какво чакаш? Снимай!

Оператора започва да снима. Кореспондентката се катери по стълбата. Министъра ѝ помага и заедно с това позира пред камерата. Като вижда, че снимането е приключило, изважда касетата и я слага в подмишницата на Кореспондентката.

МИНИСТЪРА. Моля те да я предадеш за последните новини.

К Р А Й

Първа редакция: 1 март 1993 г.,
втора редакция: 20 януари 1999 г.,
Истанбул